

שערי החרוד

ושבלי המדברים להשיג הויתרה והוא מזכין לתועלת כל הארץ וכל אשר עליה ואין יוכל לומר שיהיה מבלי כונת מכון ומחשבת חכם בעל יכולת. וכן הידוע אצלנו כי הדברים אשר הם מבלי כונת מכון לא יצאנו בסאומה מהם סימן לחכמה וליכולת. והלא תראה אם ישפך לאדם דיו פתאום על נידר ה'ק שא"א שיצמייד ממנו עליו כתב מסודר וציטוט נקראות כמו שיהיה בקולכוס. ואלו הביא אדם לפנינו כתב מסודר משה שאי אפשר להיות מבלי מצוה קלמסם ואומר כי נשפך הדיו על הנייר ונעשתה צורת הכתב עליו מעצמה היינו מסהרים להכזיבו על פניו שאיננו נמלם מסונת מכון וכיון שזה בעינינו דבר שא"א להיות בצורות רשומות בהסכמת דעתנו אין יוכל לומר בדבר שמשאלבתו יותר דקה ותקונו יותר רחוק ועמוק בעינינו עד אין תכלית שיהיה מבלי כונת מכון וחכמת חכם ויכולת יכול וכל מה שהביאונו להעמיד אצילות הבורא יתעלה מצד מעשיו די למי שייבן ויהיה על האמת ומספיק בתשובת אנשי הקדמות שאומרים כי העולם קדמון ודהיית דבריהם ואתה דע לך :

פרק ז אך הראיה שהבורא יתברך הוא אחד. הוא מפני שנתברר לנו בדרך הראיות כי יש לעולם בורא. היתהיבנך לחקור עליו אם הוא אחד או יותר מאחד. וצריך שנבאר אמתת אחדותו משבעה פנים :

סרפא לנפש

שמשם כדוונם אי אפשר לדבר ככוח אשר משם מנלתי עכילת אחר גנללו עשה אותו כי וכן כוח מבורא ג"ל שהדבר אשר עשה כדוונם כוח מחדש אחר שלם סוף כי וכבר ניאר אריסטו' שהמחוסם נבראו בעבור כע"ה וכן שאר כנמללים זה מס' זה וז"ל חלבינו ע"ה. ודע מהפסוקים וזה הכללות נעמיים טבעיים היותו כפיולכוסים יבחרתו לכהלמן כהחלום חזקה וזוה טבעו כי ודע כי מן כדוונם שבראותו על הידוע הכללות למי שגדום על כלמת כוח מן הכוחות נמללם כסנמללם כי ללל דבר מהם עכילת אחר וזהו מס' זה ויהיה ראיה על כוונת מכון ולא יצטרך כוונת רק עם הפחדותו מחדש עכיל ובהנהיג וזה שהק' שרמנים' כרכה לפלל ולכסיב על כל הכוונות סן על הקדמות סן על הדעות כמו שהראה בכל ספ' ככוח וחלל אחר יקר נמישו פכל כמותו עכילם ככיון כי דבריו וכוח כחמת יבור ושורה ולכן כוונת המחברת יקום עד שאלחו ס' שיהיה מקובל כי סם דברים מוכללים חלל להעמק וזהו כעמיים כללו כוח מסוכן ויותר כע"ה ככמ"ס נמורה חלק אי סק' ט"ז וז"ל וכלאר הכנאל לז' זה (ר"ג שש להשיב על כל הכוונות) ויהיה וזה כהאלם ר"ל קדמות עטולם או הדונו' למטריות יסיה חללי מקובלת מלד כננוחה אחר תכאל שנים אין ככח השיון לנטיע חללים כי פ"ש. ונכ"ס פ"ב ככח וכבר הללו הכתובים קאמם עד שאלחו ס' שיהיה מקובל כי סם דברים מוכללים וזנו כמקוריים זהו ר"ל כמקוריים וכמה כחומר זה. אמנם אי רחלם שאלחו זה מס' איש חזק הדעם מחד רחוק לקבל הכעללים ככוח ככבר זה אי שמש מדברים דבר כוח מופת כחמת ומל' נשאו שלח הנות למם ששבו ספוא מופת אחר זהו לקח כקבלה מן הדת כי פ"ב ובהק' יזו מח"ב המחיל משל נאמן מחד עד כהאיסוקיים מחלמי קדמות ולאחר שלל לרואיתים ומופתים סם רק מעטם כדמאי עטולם ללאר ששדסם ככורה יי' ככל אופן שלם ככאר כמם עטם ואין נוקל ליקח ראיה ומופת מוס איך כיה קודם שגברתה ונחמסו מליון ומסעטרד מה סיה אז והשלל חלל לילד הטולד חלוי כיה ומהה חלל ויחיוסם הוה לא רלח מעטולם סום נקסם וככאר יתגדל מחליו עד שכניע לפללו כלסם שאל' ללחו איך כיה יצרת כהלסם וככיון חלוי שלל איש מחלמו ונחמסו וועד כעמן נקסם מחיינו כמותו נלרס קך וכך והלדסם סם נבטסם קטן וכיון סגור ויגדלל סם מעט מעט נחדיסי חרופים עד כעם שגברתה לללם מעטם כפחה כעמלם גנללו ולאחר יתגדל עד כיוות גדול ונחמסו ומהללו כמו שתרללו עמם ויחיוסם ככוח יתעלה לכחשם כל זה ויעמיד כמותם על כל כעמיים כהמחם חללו ללאר כעסם נגועים ושקך כי איך יוציר שאלדסם כיה וכלל לנכום נשיון כעמן כיה סחום ככל כד ויהלם שזה נמנע שיהים חלילו עשה אי כלי נישום או חל אינו מופלח מה שאלול ימות ככאר גדול ואיך כיה סיו כחום וככורו פתוח ושיוני כמותים וחכרו ככורים יהיו זן זמן לרוך וכלאר ילל מלם יסיו כל חליוו ושיו וסיו סכל כלינימות חס סכל מבורל לו כמותם שלל יוכל לרסות יצרת כהלדס קך וחק' ככן כוח כחמת כיו ומסיסם והכניוס כי כעלל וכחמסו חלם כעמיון מללל זה עטום עם סוקר' סוב כשחמו עדה ככוריים אחר מחפ"ס והכרסם חליו עם פלמון כעטולם נכוסם על ערס כן וק' ויהי קך וק' ונצלה קך וק' וחל"כ יכוח אריסטו' לפקור דבריו ויהיה עלינו לראות שמשם מהפסוקים וזהו כהלם סכוח כמותו אחר לא ידעם ממה שיהי עלינו נעת ככויים סכוח מללל אחר ככעדר כמבור כי ויהי וצריך כחוסו סכוח סה עטום סכוח גדולה ככוריים סכר' כחוסם מקלסם כה כחוסם חלן כל כשיון חללם עכ"ל דעמ"ה' וסחסיס יי' ושיון חס ככוסם כקדמסם מספר כמותות וזהו דע לך : בצורות רשומות בהסכמת דעתנו סם לורת ככתב וככוכב כש הראיה כל כעמיים מהלכותם סם כככמסם שיהיו כן או קך וחינו דבר חל"כ העמ"ה' חס נחריס וחחוסים שלל נסיה כמק"ס ד ככוסים ומכ"ס חל' ויכל כיו :

פרק ז אך הראיה שהבורא יתברך אחד הוא בו' כלומר כוח מה שגברל חל"כ משפע פטס חלל כמק"דים לומר מתי שכתב כיו לנכסו וסמלם דבר כמ"ס לשל כמיד שקך רליו להקור על כנורה חל"כ :

טוב הלבנות

גדודל גנלל העליון הקורא גנלל כיומי : להשיג הויתרה והוא מזכין לתועלת כל הארץ וכל אשר עליה ואין יוכל לומר שיהיה מבלי כונת מכון ומחשבת חכם בעל יכולת. וכן הידוע אצלנו כי הדברים אשר הם מבלי כונת מכון לא יצאנו בסאומה מהם סימן לחכמה וליכולת. והלא תראה אם ישפך לאדם דיו פתאום על נידר ה'ק שא"א שיצמייד ממנו עליו כתב מסודר וציטוט נקראות כמו שיהיה בקולכוס. ואלו הביא אדם לפנינו כתב מסודר משה שאי אפשר להיות מבלי מצוה קלמסם ואומר כי נשפך הדיו על הנייר ונעשתה צורת הכתב עליו מעצמה היינו מסהרים להכזיבו על פניו שאיננו נמלם מסונת מכון וכיון שזה בעינינו דבר שא"א להיות בצורות רשומות בהסכמת דעתנו אין יוכל לומר בדבר שמשאלבתו יותר דקה ותקונו יותר רחוק ועמוק בעינינו עד אין תכלית שיהיה מבלי כונת מכון וחכמת חכם ויכולת יכול וכל מה שהביאונו להעמיד אצילות הבורא יתעלה מצד מעשיו די למי שייבן ויהיה על האמת ומספיק בתשובת אנשי הקדמות שאומרים כי העולם קדמון ודהיית דבריהם ואתה דע לך :

פרק ז אך הראיה שהבורא יתברך אחד הוא בו' כלומר כוח מה שגברל חל"כ משפע פטס חלל כמק"דים לומר מתי שכתב כיו לנכסו וסמלם דבר כמ"ס לשל כמיד שקך רליו להקור על כנורה חל"כ :

פרק ז אך הראיה שהבורא יתברך אחד הוא בו' כלומר כוח מה שגברל חל"כ משפע פטס חלל כמק"דים לומר מתי שכתב כיו לנכסו וסמלם דבר כמ"ס לשל כמיד שקך רליו להקור על כנורה חל"כ :

פרק ז אך הראיה שהבורא יתברך אחד הוא בו' כלומר כוח מה שגברל חל"כ משפע פטס חלל כמק"דים לומר מתי שכתב כיו לנכסו וסמלם דבר כמ"ס לשל כמיד שקך רליו להקור על כנורה חל"כ :

פת לחם

הקורא בו' : כונת מכון ומחשבת חכם על החכילת אחר כיוונת מכון ומחשבת חכם בעל יכולת. וכן הידוע אצלנו כי הדברים אשר הם מבלי כונת מכון לא יצאנו בסאומה מהם סימן לחכמה וליכולת. והלא תראה אם ישפך לאדם דיו פתאום על נידר ה'ק שא"א שיצמייד ממנו עליו כתב מסודר וציטוט נקראות כמו שיהיה בקולכוס. ואלו הביא אדם לפנינו כתב מסודר משה שאי אפשר להיות מבלי מצוה קלמסם ואומר כי נשפך הדיו על הנייר ונעשתה צורת הכתב עליו מעצמה היינו מסהרים להכזיבו על פניו שאיננו נמלם מסונת מכון וכיון שזה בעינינו דבר שא"א להיות בצורות רשומות בהסכמת דעתנו אין יוכל לומר בדבר שמשאלבתו יותר דקה ותקונו יותר רחוק ועמוק בעינינו עד אין תכלית שיהיה מבלי כונת מכון וחכמת חכם ויכולת יכול וכל מה שהביאונו להעמיד אצילות הבורא יתעלה מצד מעשיו די למי שייבן ויהיה על האמת ומספיק בתשובת אנשי הקדמות שאומרים כי העולם קדמון ודהיית דבריהם ואתה דע לך :

פרק ז אך הראיה שהבורא יתברך אחד הוא בו' כלומר כוח מה שגברל חל"כ משפע פטס חלל כמק"דים לומר מתי שכתב כיו לנכסו וסמלם דבר כמ"ס לשל כמיד שקך רליו להקור על כנורה חל"כ :

פרק ז אך הראיה שהבורא יתברך אחד הוא בו' כלומר כוח מה שגברל חל"כ משפע פטס חלל כמק"דים לומר מתי שכתב כיו לנכסו וסמלם דבר כמ"ס לשל כמיד שקך רליו להקור על כנורה חל"כ :

שער היחוד

ונפעל ובאשר נחקור על עילות אישי מיני עשרת הסוגים האלה נמצאם חמש . התנועה והיסודות הארבעה שהם האש והרוח והמים והעפר . וכאשר נחקור על עילות היסודות הארבעה נמצאם החומר והצורה והם שנים . וכאשר נחקור על עילתם יהיה מספרם פחות מהם והוא רצון הבורא יתברך ואין מספר פחות משנים אלא אחד א"כ הבורא יתברך אחד על כל פנים וכן אמר דוד עליו השלום (ר"ט ט ב) לך ה' הממלכה והמתנשא לכל לראש ונר' ר"ל כי הוא רם על כל רמים ועליון על כל העליונים וראש כל תחלה ועילת כל עילה ועלול :

והשני מצד סימני החכמה הנראים בכל העולם הזה עליונו ותחתונו קפאיו וצמחו ובעלי חיים אשר בו וכאשר נשתכל בו יורונו כי כלו מחשבת השוב אחד ומלאכת בורא אחד והוא שאנו מצאים אותו על מחלקותיו בשרשיו ויסודותיו ותרומה בתולדותיו ושוה בחלקיו ואותות חכמת הבורא יתעלה נראות בקמני היצירות וגדוליהן כמידות מרפא לנפש

עליו הושב או שוכב או טול יעל פניו : וקנין שמתאר הנוף בקנינו שקנה לנופו שחאמר עליו וזה שהוא מלוכב בעלמם פלוי או בעל עשר מלוני כל זמן שאינו נעדר ממנו מתארים אותו בו : וזועל ובפעל וכל ספרי בנינו נחא לניסך וקורין אותם מאמר שיפעל ומאמר שיפעל מאמר שיפעל או נפעל הוא נחארך הפעל בל' משנינו אבר בו או שיפעל זורח וילכב זורח אהיה כמו עשיר שמתנה לעבד או ע"י מקרי שמתנה שיעורו שיהי קטן ורגיל או גדול והקטין או שהיה לכן והשמי . וזועל וזוא מתאר שיפעל כמתאר עם הסועל ע"י הסמיים ככאיש על דרכי המתפעל כי כל מתפעל י"ו או פועל וזלחו שגדו לו אותו פסינו למשל שחאמר מעטן הסועל כחא אחד ממלא טבע כשימי והפעלות לעבט סיען סועל גבורה שהפעלות הכוא הוא הסועל אותו וכן דבר שהיה לו בכח וזוא אל סועלו ושתנה מכה אל סועלו ע"י הים לו פועל מנחמן מי שזואו בכח כח אל סועלו ע"כ . ויהי פריטיט ומילוקיט וזיכריטט יתין כספרי בנינו וזכריטט סומעו נלחוח כפחוס כמלחיה הקודמים כמו שחאמר כמורה וסגולה מ"י ונשאר ספריטט וסגולה מכל דגריטט כוא י"ו כמו שכתבתי וד"ו גיטט וניטט דבר כמנו שכתבו : וכאשר בחקור בו ר"ל מה הוא השורש והסבה של עשרה פויטט חאלס שטט כמו אריטט ומעטט לגדו הסבה והעולה שלטט : נמצאם חמש שטט כהטועה דר' יסודות . שכלא כהטועה לא יוכל שום דבר לשהות והשתנות כי כל דבר שצמולט נחמו מד' יסודות ומחמה תמונות הנגלים מתקייטט זו אל זו והתווח מטט כל הליחות שצמולט בכח הלין סוף ית' כמו שכתבו כל המתקייטט ומכ"ט כהמייטט כריש הלי יסודי כהטוט : כהמייטט הכר בלגריטט לעיל ע"כ :

והשני מצד סימני החכמה הנראים בו כי נחא לעיין שיש בכל דבר שצמולט מקטן ועד גדול הכמה נפלאה : וזה יורנו יורט לנו שכולם כלל מחשבת השוב אחד וכו' : קפאיו ל' קפאו הסומות שזוא ספרין הסודות והסודות המתנה והסודות לוס : והוא שאנו מצאים אותו בו ר"ל שאנו נחאם וסס שהשטיט וסס סיכודות דר' י"ו סחוליקטט ומגריטט זו מוח וזו כנף זו כניל וזידוט : מתרמה בתולדותיו ועל כל זכ מולוקיטט סיונאטט מסס דומיטט וקויטט כמעט זכ לזכ כרוכ טעמיטט ומזדוטט כמו

פת לחם

שוב הלבנון

שזוא כולל כל הסוגים גם סעוף למיניה וכל סער הכינים כל אשר נשתת רוח חיים בלחפו ונקרה אללס סוג סוגי סעוף וזלוקטט זו חמאט גס צמיני למחיים : עצמם וכמה כו' הם בלחי נכאר סעיני סוס בשלימותו וליך סעיני מחא והסחך ומלא ידו כספר רוח חן וכספר מלות כגייון שס ירוכ סחא : רם על כל רמים בכחי' זכ מעלה כמיוחד לליו ית' כמד' א"רס על גויטט ס' על טמיטט כדודו ואמר עניון על כל עליונים צבחיית מתגלפו עתה כמח"ל כי ס' עניון טורט מלך גדול על כל הליך ואח"י רעט ב' כתינות סדימס דסיינו קרימט זמן טעמיטט אחר רלעט כל חמול קדימט סכט טעמיטט אחר ועילה כל טילט ואמר כל טילה ועלול כלומר שכל סמנאטיט עד על ית' ונפל על כל חלוד קיטט צבחייתו ית' כלמור למעלה וכל למטט טמטט ממנו ועלול ממש טעמיטט ממנו כו' כו' ית' טילה עלי עלול : סימני החכמה סי' אותות סחכמס ורוב לוחיטי : עליינו ותחתינו סחט שזוא כלל סמנולט ומטט שזוא גזר מטט וזכרך כלל טמיטט ונחאט זכ מעלה והסחך וכל לכתי עליוט ס' זכ מטט : קפאיו כוא סיקר' אללנו כשט דומט : מחשבת חושב אחד ומלאכת בו' אחר ממשתת חושב צבחיית סחכולט וכל סיונאטט ס' וס' קיטט צבחייתו ית' כלמור למעלה ועל פעולה כוימס אחר ומלאכת בורא אחד : על סחוליקותיי בשרשינו ויסודותיי אחר בו' כלו' טעמיטט שרשיו ויסודותיי וקייטט

הסוגים לכל ההיות קן י"ט עוד תשעה מקרים שהם סוגי הסוגים לכל גשמיית ועיין ברוח חן פ"ה ובפירוטתו ע"כ . ולפי שכל רוחו חן שזוט מקרס וכוח המחבר לעלות עד הסבה הראשונה לפיך לל הארצתי לפנים כחן אלט עמיני המקרס : הרתנועה שטט תועה כולל לכל דבר שמתמה ויונא מן הכח אל הפועל ואותו קראו הקדומים תועה ומכ"ט המורה בלגט ח"ב כהמייטט ה' עניון ברוח חן פ' ה"ה : קפאיו סס הדוממים כמו החכמים והמחכמים המורכבים ג"כ מד' יסודות שמתעבו יחד . מלפון וכבנייה תקפאיו (אויבי) אלט שכל אחד מתקוין שזוט ואין בלחוד מהטט שזוט כח מזור יורט על הכרכנס : וצמחו כוא שיש צבט חלקיטט ככריטט יומר כמו הערס והשיך טעמיטט כזכ צבט כח העומח : מתרמה בתולדותיו כמו העומח והחי טעמיטט כה העומח : ושוה בחלקיו החי והאדטט שזוט כלל וריחא וידיט ונגליט וכיונא צוה : בקמני היצירות וגדוליהן

זכ מוט אמנט כהטכות כולרות סיונאטט מסס ס' דומיטט זכ לזכ ועמיטט' כניכרו קדימט סכט' ד"מ סוב כחי וסוב כלומר חמיטט שחוליקטט שצבחיית סס דומיטט כהולדותיטט שטימטט חתלה הוימטט מהתמונות סיכודות וטימטט קעיניטט כמיומטט כרלשטיטט כמיומטט דוכס וסולך וגדול נחקר זמן וטימטט כחמיטט מתך זמן עד כניע חור גלויטט וסורלוטט בעלין . וסכט לרנחמ' נחא לדחול' כהתחמות דמיוון מטט למיני סחייתט עם מיני למחיים כהולדותיטט וכוא מטט שמינו זמן עיבור כשט עמיטט מן סכע"ח וכלל אחד מנו דונמח בנין מלמחיים ואחריו עיבור צבחי' פלוי גריטט זמן ונגדו כליין פלויטט וסלוי (כריטט עמיטט ונגדו וכו' ואמר וכזי סחוליקו כסכוט על סיוון חלק כרככחו כמו כסוט חתי וכזכ סלומט שמינו כרוכ כניכרו כמחיים נחא' גזע והתפתחות עופוי ממנו זכ כניכרי ית' דומחמוטט שהלכטיט החיטוטט כמו אנויט זידוט ורגליטט סס כמו פנויטט מתפטיט מן הגזע וכמו צבחי' נחא' כנימייטט גידיטט ססס מעכר לדס ושאר' לזוט קן גס נלמחייטט ית' גידיטט מוליכיס בלחוח סידוט לחוקייטט וככדות מוזכר ססס ככעמיטט : בקמני היצירות וגדוליהן : טעמיטט ססס נחוקיטט

שער היחוד

כי הם לבוא א' חכם ואלו היה לעולם יותר מבורא אחד היתה צורת החכמה מתהלפת בחלקי העולם ומשתנת בכלליו ובהלקיו. ועוד כי אנחנו מוצאים אותו כי הוא צריך בקיומו ותקונו קצתו אל קצתו ואין חלק ממנו נגמר אלא כחלק אחד כצורך קשקשי השריון חלקי המטה ואברי גוף האדם ושאר המחזורים קצתם אל קצתם בתקונם והשלמתם. הלא תראה צורך הירח והכוכבים אל אור השמש וצורך הארץ אל השמים ואל המים וצורך בעלי חיים קצתם אל קצתם כי מקצת מיניהם אוכל מקצתם כדורם סן העופות והדגים והיות השדה וצורך האדם אל הכל ותקנת הכל באדם וצורך הארצות והפלכים והחכמות והמלאכות קצתם אל קצתם והחכמה נראית בקמני היצירות וגדוליהם. כי כח החכמה הנראית ביצירת הפיל לפי גודל גופו איננו יותר נפלא מכו החכמה הנראית ביצירת הנמלה לפי קטנותה. אך כל אשר תקמן היצירה יהיה כח

מראה לנפש

שאלה פה אם והכמה שבעינינו נפש חיונית והכמים כפי נרכיים ושאר מדות שם כמעט שום וכן פומה ובעלי חיים שבעינינו מה השמים וכן כולם וכו' נמים עש ואלהם לשרם מתדמם בתולדותיו ר"ל ע"מ שבעינינו שם השמים שם השמים כמעט שום או לזו ותולדותיו או כנגד זה ככל אע"פ כן בעינינו כבורא זה לזו ועש מהם מולדות העולם הם נומים זה לזו ונחתרו זה עש נגוף אחד שצריך זה לזו ומזה נראה שאך אחד לכלם ואל אחד נראה וכו' כפוף כענין ומעט בו' שום בתולדותיו ומתנחשו בו' : ואילו היה לעולם יותר מבורא אחד היה חילוק ושני בחלקי העולם בתולדותיו כמו שיש חילוק בהרשיו למשל פילו כיום מיוחד שכל לנד נראה ומיוחד כמים לנד נראה אחרים וכן כולם וזה שיש חילוק מבורא בין כולל וסין נפש אשכר לומר שכל בורא אינו צריך ליסוד האחר ועש את נדלויו מיוחד שלו : היתה צורת החכמה מתהלפת בו' ר"ל שכל בורא היה לו נדלויות כחות הארצות שאינם דומים כלל לנדלויו האחר וכל אחד היה לו נדלויות אחרות כעני עמנו דוד שבכל יצירו וידעו שכול מבורא אחר אכל עש לארצו עולם דומים זה לזה ע"פ חכם אחר עש את כולם כמו שמעיס : ועוד כי אברונו מוצאים אותו בו' שכל בורא שבעולם צריך לנדב אחר לשמלתו ולתקונו פומה וכל יוצא מן האדמה צריך למים ובעל חיים צריך לשיטתם ולאדם צריך לכולם וכו' נשים כל ומהו שבתהאר : בצורך קשקשי השריון בו' ואילו חכם מהשריון מוליך אחר וזל כהן ליכנס דרך שם כי לא יוכל העולם לטפחיו אם יוצר אחד מהכדוראים כמו שגראש כלומר כמו שמכתיבו דברי הכנאי מצטט כל המסיכה לנפול עש : וצורך הארצות והפלכים בו' שירוש ממחוזות כי כל מדעיהם כי נו תכמות וסגולות אחרות מה שאין באלהת וצרכות זו לזו לכח מזו לזו : והחכמה נראית בקמני היצירות וגדוליהן בו' ומזה נדע שכולם צריכן לתקנת העולם השלם

פת להם

ובגדוליהן ר"ל כי קמני היצירה יש להם לב וכבר וכני מעים אף הקמן שבעולם כמו הגדול שבעולם : כי הם לבוא אחר הרבם ככר ציארם העכעשים ממשלחות וטעלת אברי לז מין ומין לפי עכשו וכמעט רוב חכמת המלודיות ממשקולות ורלויות וחלקן קטעים בעופות הבעלי חיים : כי הוא צריך בקיומו ותקונו קצתו אל קצתו כי הנכדלים צריכן זה אל זה : צורך הירח והכוכבים לדעת הקדמונים גם הסוככים הקיימים אין להם אור מעצמם רק מן האשם והאחרונים יאמרו שנק טוככי לפה צריכים לאור השמש : וצורך הארץ אל השמים שהגלגל בהמעטת ממזג הד' יסודות והוא שכל לז זומה כמו שדמו הקדמונים : ותקנת הרב באדם כלומר שהאדם מתקן הכל לתועלת דיוע לו ואין לנדב לבעלה : והפלכים לשון מחוז כמו שר חצי פלך ירושלים (נחמיה ג) ולעטו למר שכלל אחד מהמדעיות יש תועלת מיוחד מה שאין בעולמה :

נראה

אלוהי : בתקנתם והשלמתם ככלן כיון כולל נמלה הקימה על הקיום ושלמתם על הקיום ושלמתם על הקיום והחכמים עולם בו' שם מקבלים פאור מן פתחם שם הכוכבים מקבלים ממנו לפי כמם דמות מהקורים : וצורך אל השמים למקור עולם גם לפי כמם דמות קיומם האשכר הוא פני פומת שמים : וצרכת אל המים לפי שזולתם רעים וצריכות מינים סוככים סוככ עליהם כיש שלא היה מתחלה דבר : כדורם מן העופות בו' כמו שמשלים בעופות ארצות : וצריכות מינים סוככים וצריכות את זולתם למשלכל הקידים בעופות והדגים להיות לרבייהם עולם וקדיים עופות לדגים לפי ששם גלויים לשון האדם לו שצריך אותם כלו כפי צרכיהם ככו' : וצורך האדם אל הכל מהם למאכלו ומעט לתשמישו ומעט לשאר תועלתיו : ותקנת הכל באדם שהוא המקיימת זומרם ומנרנסם ונדוליו מלה הכל ככאן לאו דוקא שצדי סוכים מהם אינם נרכיים לאדם שמתנרנסים ומנרנסם וזה גם כריות סוכים כולם : הארצות והפלכים לפי שגמלתו כרין אחרת מן סוככותו ומאמיתו חיים מהם שלא נראה בולתם ויוצאי ארץ זולתה צריכים להפולס משם לראש : פלך כוח לשון מחוז וממלא כדומים כמם מקומות : והכוכבות והמלאכות הכמות כמו חכמם סוככים כהיו נצרכים להקמות הפשוטים והסדקים וצורך חכמת הכדורא לעבדות ומלאכות כמם לורך מלאכת החייפות אל מלאכת הכרינה שאם אין ארינה אין חייפות וכן נוד

שער היחוד

החכמה והיכולת נראה בה יותר ותקן הבורא יותר נפלא ונראה מסנה זה יורה כי כולם מחשבות חושב אחד ובורא אחד בפני שהם מתרסים ושוים וכותים להשלמת סדר העולם והעמדתו כלו בכל חלקיו ואלו היה לו יותר סבורא אחד היתה צורת החכמה מתחלפת בקצת חלקיו ולא היה צריך קצתו אל קצתו ומפני שהוא חלוק בשרשיו ויסודותיו שזה בתולדותיו ומכרותיו תראה כי מחדשו ומתברו ומנהיגו והושבו אחד . ואמד הפילוסוף אין כמה שברא האלהים יותר נפלא ממה שברא ורצה לומר כי החכמה בקצת ובגדול מחלקי העולם מתרמה ושוה כמו שאמר דוד עליו השלום בספרו מיני עניני העולם ותכנתו ישובו (תהלים קד) מה רבו טעשיך ה' כלם בחכמה עשית מלאה הארץ קנייך ואמר (שם נז) מה גדלו מעשיך ה' מאד עמקו מחשבותיך :

והשלישי בפני החדוש הכולל את כל העולם כי הראיות למדו על החדשו. והצורך בעתו כי שהיה לו אחד שחדש מפני החדש היות הדבר השלם וכשאנו מוצאים הויה ויתברר לנו כי היה אחר שלא היה . נדע בעדות השכל האלו שזולתו

מרפא לנפש

ממלך הקטן הל"ץ אין יעשה חכם כחפז דבר נענה ונלא נזק : וזה יורה כי בולט בו' חפזי טעם מהדמים והחכים כולם ככלו ואפע למד העולם וסעמדתו כי כנ"ל :

והשלישי בפני החדוש הכולל את כל העולם ר"ל ממה שמתגבר ככלל העולם מחדש ופי' כי לו מחדש פוס נדע שמהדמו בו' עמד אחד שהם אים היה יותר מאחד היה לרוב לנפול להיות על כל אחד מהם ואין לנו ראייה רק על אחד ומי שיחמר נש עתה לא יבטיח להיות ולא ימלא שום ראייה על כל כראותו שכל מעשים בעולם כפי רק אלה :

שוב הלבנות

פת לתם

נרד כולעות לנורספיא והדמיס כרנס : החכמה והיכולת נראה בה יותר כי אגנייה וגידיה הדקים הם יותר מלאים מלך קממות ממה שהם גדולי היסודות : החדוש הכולל ר"ל כל המלא הכל נברא ומחדש אחר שלל היה : כי הראיות למדו על החדשו ר"ל היה החוקר מלך שהוא חוקר דרכו שלל יממן רק מה שמתבל לו במופת והמחמין זולת המבואר לו קמם כבר ילא מכלל משין ותקין ואין לו עסק עמכם ואחר שאלמנו פה היום המרט עמנו לנגל במעלות החקירות ככדי שנבאר במופת מציאות השם כדי שמקצת מונחתו נלכנו נוסף על הקבלה הנלמנה מלך מורחנה וכבר עמלה בירט להבין מופת על זה אשר מלדו נקבע באהבתו בלבנו : בפני הבנע היות הדבר מצאיו ר"ל המופת לקוח מללו מלך המופת שאלו רואים העולם ומלואו וח"ל שהיה שום דבר מעמנו כמבואר לפני זה כדי לנו שזולתו מי ברא אלה וכענין שאלמר מלך מרנס עיניכם ודלו מי ברא אלה (ישעי' מ) : נדע בעדות השכל

נרד כולעות לנורספיא והדמיס כרנס : החכמה והיכולת נראה בה יותר כי אגנייה וגידיה הדקים הם יותר מלאים מלך קממות ממה שהם גדולי היסודות : החדוש הכולל ר"ל כל המלא הכל נברא ומחדש אחר שלל היה : כי הראיות למדו על החדשו ר"ל היה החוקר מלך שהוא חוקר דרכו שלל יממן רק מה שמתבל לו במופת והמחמין זולת המבואר לו קמם כבר ילא מכלל משין ותקין ואין לו עסק עמכם ואחר שאלמנו פה היום המרט עמנו לנגל במעלות החקירות ככדי שנבאר במופת מציאות השם כדי שמקצת מונחתו נלכנו נוסף על הקבלה הנלמנה מלך מורחנה וכבר עמלה בירט להבין מופת על זה אשר מלדו נקבע באהבתו בלבנו : בפני הבנע היות הדבר מצאיו ר"ל המופת לקוח מללו מלך המופת שאלו רואים העולם ומלואו וח"ל שהיה שום דבר מעמנו כמבואר לפני זה כדי לנו שזולתו מי ברא אלה וכענין שאלמר מלך מרנס עיניכם ודלו מי ברא אלה (ישעי' מ) : נדע בעדות השכל

שבו על הפלית והפעול : מתרבים ושיים כמיים לפעול כדמותו וסנה נתקחו וסנה פירשתי : ובכונים כולם כל' וסד כסיה ככסם שסם וכונים פירוש כמיונים ומיועוים כולם להכילת אחד רכיוניו (בשלמת כרד עסקים וסעמדתו וכו') ואמר לכל' וכו' וסעמדתו וכו' עיש דברים שגברלו כעולם שיהים סדר העולם כשלימות על ידס כמו כספ חכס לכבוד והתפארת והמשה לכלי חמשים וכל מיני ככסם לרבינו ומתא' ויש דברים שגברנלו לנזק קיומו שלעמס בין איהם דברים מהעולם סקורים מטר וכדתי מתקיימים כרנס וכן כמו מציאת המלה לנזק קיומו כגוים הסתים מה' כרית מלה עולם גס כדנס וסמקן אפרו חקורים עכס מתקיימים כל כעופים כסס וכן נציאם כתרלו והופס כרנס וסמקן מסס מנעולים וכריתים השפירם הרום סקנין וכלי זיין (לשמירם הרום בני איהם מן הסחיות : וסחברו מתגר כרנס כו' וכדברי עתה והרשבו חושב מחשבת הכליות מלל סכלל מלולס וז' כד' כסות מנוס מתקיימים כדיוני חומדר וסלרם והסופל וכסלתיי שלל חומרו אשר מחדשו ועל כרנסת עזרתו נו אשר ומתברו שתרב כרנסתו ועל פעולת כעופלים שפיל סכסכנס כסלסלנות פילת ועולו שכל פילת היה סעופלה לפלוול חמר וסוכיו ועל מחשבת הכליות כיוול מלל וז' חמר וסכסכו כניל : אין בקצת מה שברא בו' ורצה לומר בו' וסמקן סעופלים שפילן נקמל דברים כמלאים כעולות כרנסים וסל מלל סכלל כרנסים איהם כעולות כס' מתרומם ושרה מתרנס כולותיו וסוה נתקחו כנ"ל : בספרו סמקי' כמס' : מיני עניני העולם כמ' כולותו חמור מעיני העולם כל' סמקנס סוכעי סעולס כמו המסלה משפיים כנחלים וכי' יפקו כל חימוס עני וכו' סקיה' כרים וכי' מציית חמר וכי' וכל סמחור שם וכלל סענינים נכרת נכרת חממותו ית' ליד' סוכס ככללו וכפרטיו כמנסג סוכעי כסי ככחות יסונו בני אדם חיה עניני העולם סעולס עשית מלאה הארץ ככניר כלו' כולם נעשו כדקד הממה חמס וסוה כרלס חלל סכלל מלל סעולס ואין כורא זולתו : מה גדלו מעשיך ה' נכחית סמקסי ועל כחיות הכליות סמכוון סמס חמר מלך נמקו מתכוונין : הכולל את כל השלם שלל סנוולל כעולם סוה חמודס : כי הראיות למדו על החדשו כרליות סמחורות למעלה למדו חמור על סרובו : והצורך בעבור זה בו' וסולדן להכמיין עיז' סכיס לו מחדש : מפני הבנע בו' מפני סחול מנסג להכמיין סיסכוס סוכר מעמנו כמזכר למעלס : כי היה אחר שלא היה כל' סקויוס נחחדס אשר ססעוד : בעדות השכל

השלם

שער היהוד

בראו והמציא דמותו ויצר אותו וכיון שהתקיים כי לעולם בודא שבראו חידשו אין ראוי להעלות על דעתנו שהוא יותר או פחות מאחד שאי אפשר למציאות העולם מבלי בורא אחד ואלו היה אפשר שיעלה כדעתנו שניתקיים העולם בפחות מבורא אחד היינו מעלים על דעתנו כן אך סמני שלא יכולנו להשכיל דבר שיוכל לעשות את זולתו פחות מאחד ידענו ידיעה שאי אפשר לדחותה כי הוא אחד כי הדברים אשר יתבררו מצד הבאת הראיה עליהם ותהיה מציאתם מציאה שא"א לדחותה אין אנו צריכין להעלות על דעתנו שהם יותר ממה שהצורך מביא אליו בהשלמת הדבר שהוא לראיה עליהם. והדמיון כי בעת שנראה כתב שוה בחבורו וצורות הסכתב אשר נכתב בו צורה אחת יעלה כדעתנו מיד כי כותב אחד כתבו וחברו כי הכתב לא יתכן בפחות מכותב אחד ואלו היה יכול להכתב בפחות מכותב אחד היינו חושבים כן ואע"פ שאפשר שיכתבנו יותר ממה מאחד אין ראוי להעלות על דעתנו כן אלא בראיה שתעיד על ברור הדבר מהתחלף צורת הסכתב במקצתו והדומה לזה ואם היה הדבר כן אין אנו צריכין לדעתו פנים בפנים אם אי אפשר לעמוד עליו מן הצד הזה ועמדו לנו הראיות עליו ממעשהו כסדרו כתיבתו במקום ראותנו אותו. וידענו ידיעה ברורה כי כותב אחד

ברפא לנפש

ההתחלף צורת הסכתב במקצתו ר"ל אם תראה סתהוף צורת סכתב כאלו שנים כהנסו אזי שוכל לומר שאי אפשר ששנים יכתבו משהו וסתהוף נכתבו אבל כל זמן שלא תראה שום צדדי וסתהוף מי מכתבך לומר ששנים כהנסו אלא לזכר סוכית

טוב הלבנון

הסכל מייסד דעתו ומעיד לנו ש"כ"י אי אפשר בשום פנים שלא יהיה בורא שכתב כל המלאות: אין ראוי להעלות על דעתנו שהוא יותר בר מאחד כי היה המכור פ"כ שהוא קדמון והוא ח"כ מתייב המציאות בהכרח כלומר שכתבו יתבדך היה מתייב שיהיה לא אפשר שהאפשר לא יתכן שיעבור עליו זמן בלתי כחלים ולא ילא האפשרות לפעול וכחכר במורה בראש ח"כ הקדמה כ"ג וז"ל אשר שים אפשרות שיהיה אחד קדמון מתייב המציאות ח"כ אין שמי לו שפך יראה ש"ה הוא מתייב המציאות מאחד שאין כלן חיוב שימצא בין שהמופת לא הראה לנו רק על מתייב המציאות אחד והשני יהיה אפשר ויהיה אפשר ומתייב בטעם אחד והוא נמנע: בפרשות מלאך אשר זה על הד המליצה והרחבת הדברים: ותרצה מציאתם מציאה וכו' שכתבנו לנו שהיא מלאה מה שכלל ראייה הסכל איש רוצה להאמיני כי זה ההבדל הוא עצמי בין המפסל והשני המלאמן לכל דבר: אין אנו צריכין להעלות על דעתנו כלומר אין זה מדרך רחוקה שיהיה עיני בקצה הארץ ויעלה לו דעתו יוצר מן מה שהראיה דוחקתו להלמין כבדי לייסב הקציות טעמה בצדן ראייה של: שזה בתרבורו כלומר שהאופיות המסודרים בכל אחת מהקציות שיהיה זמל לזאת ומפלגותו הייבא אחת. וכך כל הדיעות שייכות אחת אל אחת ומפליגות מאחד אחד כענין שזכר בדרך ה"ב גליון העולם שנעמד קצוה בקצוה וכל חלק מתוך בחלק אחד: צורה אחת טעמה האופיות שיהיה בכל הכתב: והרברו ענין המלאך שכתבו: היה לא נמנעו ממצמו דלוי שאלם מכתב ועכ"פ ית כאלן כותב אחד בעולם שיעיד לכתיבו כזה: שכתבתנו יותר מאחד שמתקוב על ד רחוק מזה עתולי חדשנו שרי האשים לו יוצר שמתכחש דומה זה לזה ממה: אין ראוי להעלות על דעתנו כן מלאך שאין לו לבנות דברים יותר ממה שהאפשרות מתייב: בפרשת רח"ק טרות המכתב שיהיה שררה אשר אין טעמות האופיות דומות זו לזו או שהמלאך כותב את עצמו עד שנלאה נבדלה מי שאלם זה לא אשר זה: לדעתנו להכיר האוה: אם אפשר כ"ל: מן הצד הזה ממעשה כתיבתו:

פת לחם

חלם הסכל שאלו בעלמנו ואיננו בודאי יעיד פ"א: שאלתו בראו והמציא דמותו ויצר אותו שיתקן נמלם כראו לנלוו ועד מהלמי המציא שום כי ידענו שיהיה לו ית' לטון ביראה לפי שכתבו המציאות מתקייב המציאות בעולם לז"ל המלאך כיוון שפתיחו מליון ואפס למציאות ואמר המלאך כיוונו על הכותב ועל ספרו חמך ויע' איתו: ואמר אפשר למציאות העולם כ"י כליו ית' אפשר להלמין שהיה מלאך בעולם מלא בורא אחד עכ"פ כמו שנבאר וסולן ואלו היה אפשר כ"י: אין אנו צריכים להעלות יעיד כ"י כליו וכיון שהסכל מסתק לנו פ"א הכחל לראינונו על המלאך בורא אחד למת ומליון לנו לנעלות על דעתנו יותר מלאך אשר שכתב שיהיה לראיה פ"א כליו הטעמה הסכלי הכוח שהיה לראיה על המלאך בורא הוא כהנלמנו נכ כלל יותר מלאך ומכתב כזה ח"א אין אנו צריכין כ"י יותר ממה שהסולן כ"י כהנלמנו שכתב הכוח כל' כהנלמנו הטעמה הכוח כ"ל: כתב שזה בהרברו בטעמו על כבוד האופיות והמלכות שנתנו בהרבה שזה מתחלה ועד סוף ועל פחות האופיות אשר זולתה מהכתב: ואם היה הרבר כן כליו ואמר שכתב כוח כן מליון אל מליון לפיכך לנו לנבאר את הכותב שיהיה כבדי שיהיה שיהיה לכוונו ולא אשר שמו כהנו ואמר אם אי אפשר כ"י כלומר שהודלי אם הוא כהנלמנו מה שזכר שכתבו זה מוסרף שיהיה חזקנו כמו ד"מ כהנלמנו כהנלמנו שאפ"ס שיהיה טעמה ש"י מתייב י"י הם קציד אפשר אם יתק' אלונום או ינייה נמנין שיהיה טעמה שיהיה טעמה שיהיה וכו' לנו לפיכך שיהיה אחת אחת עד קציד קציה טעמה כמו מוסרף שיהיה ואזנון כהנלמנו א"ע שיהיה צריכה לק' אמוס אל כליו אשרי לעמוד על ירדוה מן כ"ד הכוח פירוט מהד כהנלמנו עיני וספ"י לנו על ירישתי כהנלמנו ממשכנו ודישתי מהכתבו כהנלמנו וכו' וכו' ועמוד לנו מנקרף לראות שיהיה: כי כותב אחד כהנלמנו כ"י כליו שיהיה כותב אחד כהנלמנו שיהיה מכתב ויכול לכתוב שאין לו מתייב שמתעט מלכתבו האופיות שיהיה בכל הכתב: והרברו ענין המלאך שכתבו: היה לא נמנעו ממצמו דלוי שאלם מכתב ועכ"פ ית כאלן כותב אחד בעולם שיעיד לכתיבו כזה: שכתבתנו יותר מאחד שמתקוב על ד רחוק מזה עתולי חדשנו שרי האשים לו יוצר שמתכחש דומה זה לזה ממה: אין ראוי להעלות על דעתנו כן מלאך שאין לו לבנות דברים יותר ממה שהאפשרות מתייב: בפרשת רח"ק טרות המכתב שיהיה שררה אשר אין טעמות האופיות דומות זו לזו או שהמלאך כותב את עצמו עד שנלאה נבדלה מי שאלם זה לא אשר זה: לדעתנו להכיר האוה: אם אפשר כ"ל: מן הצד הזה ממעשה כתיבתו:

שער היחוד

מעידות על אהדותו ומרחיקות ממנו ענין הרבוי והשתוקף והדמיון כאשר אמר ה' ית' (ישיש מד) ה'יש אלוהו מבלעדי ואין צור כל ידעתי ואמר (שס) אני ראשון ואני אחרון ואמר (שס מה) אף ידי יסדה ארץ וימיני טפחה שמים קרוא אני אליהם יעמדו יחדו ואמר (שס מה) צדיק ומושיע אין זולתי :

והרביעי שנאמר למי שהוא חשוב כי הבורא יותר מאחד לא ימלט שיהיה עצם הכל עצם אחד או שלא יהיה אחד . ואם יאמר כי העצם אחד אם כן הענין אחד הבורא איננו יותר מאחד . ואם יאמר כי לכל אחד מהם עצם איננו מעצם אחד נצטרך עכ"פ שיהיה ביניהם הפרש מפני מחלקותם והשתנותם וכל נפרש מונבל וכל מונבל יש לו תכלית וכל אשר יש לו תכלית מהובר וכל מחובר מחודש וכל מחודש יש לו מחדש . ומי שחושב כי הבורא יותר מאחד מצריך שיהיה מחודש וכבר הקדמנו כי

מרפא לנפש

הרביעי שנאמר למי כי וכל נפשו נטול לומר נפשו מושב סגורה יותר מאלה : לא ימלט ע"כ לא ימלט שלא יסיה אחד מפני אלו או שיש עליו אחד כלומר דבר אחד שאינו משודר כללו חמדת מתיחס אחת עתה עת"כ נעקר עכ"כ שיהיה מיניסט המה ע"כ יש מיניסט המה וסבדל סבדל מיניסט : מפני מחלקותם והשתנותם כיון שסס חלוקים ומשויים זה מזה שארי האחר שים עטים או יותר וכמה יודע אפוא שסס כרכס ולא אחר אם לא שסס חלוקים ונפרדים זה מזה ולא קרב זה אל זה וע"כ יש סבדל מיניסט : וכל נפרש מונבל כי דבר יש לו המה וסבדל מהחירו ע"כ יש לו גבול סביב לאחר עד פה מהל ולא מוסף וזהו גבול : וכל גבול יש לו תכלית וסוף כגלות הדבר ומוכל להגבילו נגד סביב כי הדבר שהוא מחוץ פתוח אין סוף שלא נוכל לגזור לו גבול וק"ש שארי אין לו סוף וגבול וק"ש : וכל אשר יש לו תכלית מחובר מפני דברים האחד הוא עמומות והכתיב הכח שהוא שים לו מה שאין נגבולו שארי ע"כ יש לו דבר מה שאין נגבולו יודע מה שים הכרש ינוט לפני גבולו ומכלו ממי"ה המורה בפ"ה ש"ן במה"ל נפשו . ואל הכרשים כדמם וכדו החוכם אלוס זה אחד הוא ואינו שים ולא יותר זה שים אלא אחד או אלו סליכות כרכס זה גושן וגויות מפני שאין כמתיים שאיון נמצאותן נעדרו זה מזה אלא נמצאותן שיערנו נמצאות וכויון אלו הכי כיוול גוף נפשו סיה לו קן והכלים ע"כ נפשו גוף נפשו לו קן וכל שים נלפוש קן והכלים ים לבחן קן וסוף ואחלטי נבדק שמו כואל וכוז אין לו קן ואינו פוסק שארי סונגל סונכד פמיד אין כמו כה גוף

פת להם

כלומר אלה שמי שיעשו שהוא יותר וכו' אם כן אנו כפויים במאמת האחרים שארי בוודאי מי שיצא רחוק על פסחות לא תהיה רחוקו על כשר ככלו רחוק על אהדותו ואפואו סבלות אין נכתיש וז' את : סעדיים על אחרותו וסרדיקים סמוכו בו"י שים מלכות נכתיש שפתיים נדרך מוכ תרכיב לו ית' כדלחתו מנו פסוק שיערל דומיו ומלוכס אחר שיערדו ים אהדותו ומכס שמלוכסן באס נדרך שליס לגלול מפני סריכו כמו ספקוס שפתיים הים אלוס וכו' הריבוי וההשרוף והדמיון סריכו נפסוח שום סיו והשיקוף שפתה עמו שפגולותיו והדמיון שפגולות שפגולות אחרות שרדו לפגולותיו ית' : ה'יש אלוהו מבלעדי ואין צור כיו על שלים הכיווי נפסח סלכות אחר הים אלוס מבלעדי ועל שלים שיקוף : והדמיון נפגולות אחר ואין צור וכו' שידוע שפלה צור כותש עליו ית' על פגולת כדריכח וכויון ית' שלת כל שיעלות וזר אכר ממנו מוצד כל ספגולותיו . ווכס כיהא כבכל ד' ספוקים אלוס עד כפוארשים סחבר ארסו יתנדך למעלה שידוע אחר קדמון רשואן ואלתוין נגדו הכס זו והכס על אהדות אחר הים אלוס מבלעדי ועל קדמוה אחר ואין צור כיו שפלה צור מורה על קדמוה שהוא שלת כל שיעלות ככל ועל כיוונו רשואן וחמרון כיהא כספוקו אס רשואן כיו ועל מואר נגדו סכונג על פגולת כפוארשים ים מחוץ כמבוכל למעלה כיהא ספוקו אף ידו יסדס ארץ ומימי כיו ועל הכס זו סכונג על ספגולתם והכסונו כפגולותם ככל כיהא ספוק דרסק ומושיע אין זולתי שהוא ית' מתיקב עלימו נגדתי דרסק וישועתו שפלה דרסק נחמס כיו ית' על כיוונו מתקב נדרקס המיד ומשייע ומשיעיע לכל יו שים נכד רשן ומלה שיעונו נחמס על ספגולת כפוארשים ספגולתם כטעב ספגולס ומי ספריכו מטע דרשת הכסמ הכתם יוכל לביון מואר הכס ספגולתם ספוק נדרכ כי יתן חכמה וכן יסדו להם מוין נלסדס דעס יתואר ים כסלס ספגולתו ית' מתיקב חרס כמנון ומתיקב ספריכו נחמיס : לא ימלט שרייה עצם אחד : לא ימלט מאלה משרי חלוקות אלו חס שיהיו פלס סכל בעל אחד ששל עלם ספוח היה ונתן שם ריבוי חס לא יתכן כדדלו ע"כ יריכוין אנו לומר שכל אחד עלם נפשו אלוס אלא נעמר לומר שים כדמס מיניסט כלומר נגדל מתיקב כיו עמומים אחר שסס חלוקים וכו"ל מפני מחלקותם והשתנותם כלומר כדמי אפ"כ אפ"כ אחר שים מיניסט נגדל ספריכו כיו כל אחד מהם מונבל שארי איננו מתפסס לניו נגדל ח"כ"כ לא סיה שפולות להפסי וכל מונבל סיה בעל תכלית שיערדו בעל סוף שארי נגדלו הוא ספוקו וכל אחר ים לו תכלית הוא מחובר שפלה ים לו סוף והכלים ח"כ הוא בעל

נפשו הלבנון
וכאר עמייה : אלא הענין אחר ככר הוא מוסכס אלא החוקרים שפגין רוחו ים טייג שום מקריה שהם הארץ והכמה וכו' . כי לא ימלט נז לא המעשה ולא מקווס ולא מניב . ולא ימלא הדל בין עמי רוחי רק מחד עלמותם : וכל נפרש מונבל ל"ל כל המה הוא נגדל שמחבר שנמלא הכרש ע"כ שיי דברים . שים נחחד מה שאין נחבירו . זה המהרש מגביל מה שאינו מגיע אל הענין שים נחבירו : וכל מונבל יש לו תכלית שמחבר שהוא מונבל ח"כ"כ שיהיה בכל עמי נפשותו בלי תכלית שארי הוא בענין היה בעל תכלית : וכל אשר יש לו תכלית מחובר ל"ל בענין ספולת והתכלית וכפל דבריו להמתיק הענין . שלא ימיר תכלית כפיה ענין כלומר שפגולות דומה לנפשו חס לא בעלול ועילה שהעול מחובר מ' עמיס אחד מהיות עלמו והכ" מחד שלתו וח"כ הוא מחדש כדכרת וזה ל"ל ככותס כרב"ן ובתלמס ספמיטה כיהר אר נדרך יותר ממוחזר . וזה ספקדיס הקדמה כ"כ מתיקב סכל שמוחזר מופכ מפני עמיס ספגולתם הוא ספגול מליארו עד הקדים סכל מה שים מליארו סכס הוא אפכר המליארו שהס לא ימלאו ספוחו לא יסיה עמלה . וכל שהוא קדמון הוא מתיקב המליארו סכל שהוא אפכר המליארו לא מוכרת לא יתכן שיעבור עליו זמן בלי תכלית ולא ילא האפכרות לפועל ועס"ל אחר שם שפלו

מפ"ש

שער היחוד

בורא העולם קדמון והוא עלת העלות ותחלת התחלות והוא על כל פנים אחד והוא כמ"ש הכתוב (נחמי' פ) אתה הוא ה' לבדך :

והחמישי מצד ענין הרבוי והאחדות והוא שאקלידי"ם נדר האחדות בספרו ואמר כי האחדות היא אשר בה יאמר לכל דבר אחד ר"ל כי האחדות קודמת לאחד בביבעה כאשר נאמר כי החום קודם לכל דבר חם ולולא האחדות לא היה נאמר על דבר מן הדברים אחד והענין אשר אנהנו צריכין להעלות על דעתנו מן האחדות הוא יחידות נמורה ובדידות שאין עמה חבור ולא דמיון בשום ענין ולא רבוי ולא מספר בשום פנים ולא התחבר אל דבר ולא התפרד מדבר וענין הרבוי הוא כלל אחדים ולא יתכן שיקדים הרבוי לאחדות אשר מסנה נתרבה. ואם נמצא בשכלנו או בהרששותינו שום רבוי נדע ידיעה ברורה כי האחדות קדמתו כקדימת האחד המניני לשאר המנין. ומי שיחשוב כי הבורא יותר מאחד יש לו לומר על כל פנים כי האחד קודם לכלם מפני הקדמת האחד למנין ואחדות לרב אם כן הבורא אחד על כל פנים קדמון אין קדמון וזולתו כמו שנאמר (ישעי' נח) לפני לא נוצר אל ואחרי לא יהיה :

מראש לנפש

והחיל ואינו עוף לא יארשו לו מחלשות הטוטה כדי שיהא נהלק ושגד מחלקו לא יאמר כי המסר שיהיה חלל אחד וידיעת דבר זה מזה עשה טהור כי האלוטו ה' אחד עד לכן לטוב :

והחמישי והכלה החמישית הטורה יתכן אחד אמת הוא : מצד ענין הרבוי והאחדות כשתבונן מהיכן טבע סיכויו ומס הוא ענין האחדות : גדר ענין נגיל תרים כשער הסו שירכו וענין קודם טבע שיחסינו לעול בקדמות עיש ור"ל אהם נראה דבר מתאחד ואנו קורין אותו אחד ע"כ זה דבר בעולם שהאחדות בו אחרי וממנו נאלץ ה"ס הסו לדבר הוה ג"כ לקרואו כשם אחד כמו במלך על דבר שהוא חם עמה ע"כ ט"ס דבר חם נעלמו שמתנו קבל החמימות וקורין אותו ג"כ חם כמו שצ"ל כל זה לקמן בס"ס ט"ס : ובדידות שאין עמה חבור שאלו נטל לחבר שום דבר אל זה האחדות : ולא דמיון שאין שום דבר נמנה לו : ולא מספר ולא נכנס תחת סוג מספר כי ה' יחידים גמורים שחין לאחדים כלום ואם נאמר ע"י אחד נעמוד אלו כי אין עוד מלבדו כי אם יש דברים רבים כאלו נוכל לספור אותם אבל האחד האמת אין לו מספר. וענין סיכויו הוא לטוב כל זה א"כ ע"כ יש אחדות אחת שהוא קודם כדכ כמו שהאחד קודם לטעם נמנין והוא סיכויו יתכן כמו שנתבאר : לפני לא

מובן הלבנת

מפן והסתמטות שהרי הסוף הוא סוף ההסתמטות וכל בעל מפן והסתמטות מקבל התלוקה וכל המקבל תלוקה הוא מחובר המקליק וכל מחובר הוא מחובר כמו שנתבאר למעלה בסתמטות כהחבר מהם ודמיון לו קדימה טעניתי עיני עם וכל מחובר זה לו מחבר שיהיה דבר ע"כ מהם את עצמו כמתבאר למעלה א"כ שחשב שהנולד הוא יורק מחבר מלצר וכו' : אתה הוא ה' לבדך ששון אהם הוא כאלו נמלט הוא על בעלם ה' אהם מזה עצמן מורה עליהם לנדר כלומר יחד ושומר והוא הטובה הסה שער הכניסה בעלם והלבנת מתבאר : והוא שאקלידי"ם גדר בו' אקלידי"ם היה אחד מתחמי יוני שהכר ספר כהנתיב המספר והסגדה והספר נקרא על שמו ספר אקלידי"ם ואמר גדר ענין האחדות כלומר ב"ה מכות האחדות וענינו : ואמר כי האחדות ב"ה כלומר מכות האחדות הוא אשר נס ולאמר וכו' כלומר שכל דבר בקדמת האלו כשם אחד שהוא סה הפואל קנה כשם האחדות כלומר ב"ה מכות האחדות שהוא סה הפואל דבר אשר יקרא חם שהוא סה הפואל קנה סה זה שם חום שהוא סה מכות האחדות : לא היה נאמר בו' שגוף ה' יחידות האחדות לא היה נאמר לו בעולם נקרא בשם אחד : יחידות גבורה ובדידות בו' כל הפולטיס מורה על שתי הלבנות מתבאר וכו'ן שאין עמה חבור ולא דמיון ויכנסו בה יתבאר לקמן שכל חלון מייחדי דבשמו מן כדמיים כבאקלידי"ם אלו כלם האחדות וכנסים מתחבת אל כוונתם שהוא בעלם שהוא שאין מניחים ע"יו סה אחד האחדות הוא ענין גבטי עצמו וזולת בעלם והעלם הוא דבר מחובר מחלקים ואם יש לו חבור ואמר ודמיון שיתכן להיות עוד מלאות כאלו שיערך ג"כ לטובת בעל אחד נמנה והנה אמר שאין לו חבור ודמיון בשום ענין מעניני חבור ועניני דמיון ל"ש שיש חבור שכלי חבור המנין ודמיון ויש דמיון הוא ודמיון ערבי וכן אמר שלא ימול ע"יו עם מספר בשום פנים שיש רבוי בעצמות וכלי בעצמות ונתבאר זה מספר האחד כמו שיאמר ע"יו שהוא תשישי או עשירי למספר ויש מספר ומני כמו שיאמר על אחד טענר ע"יו כיכ וכו' וגם זה אין זולת בו ויהי שאיננו תחת חסונו והמסביל ינין כל זה : ולא התחבר אל דבר ולא התפרד מדבר שאין ההתבוננות אל שירד לאל ולולאו היסופו לו כליות דמיון וא"כ איננו מכות האחדות שאין וולתו במלאות כלל בשום דמיון כל"ל ונתי שאין זולת המבור אין זולת בו הפעול כי כשיכיר הוא הולתו המבור וכן : הוא כלל אחדים בדלי"ם : אשר סכנה נחרבה מקדון אחדים רעים : כקדימת האחד המניני בו' כמו שנתבאר ויהי מספר לו נוכל לספור שום מנין אל חם מתחיל כאלהן כי חם לא קודם מכות האחדות לא יתכן במלאות כדרכו ככל מנין : יש לו דבר בו' כי האחד בו' כלומר ע"כ קודם נמצאות האחדות קודם לטעם א"כ אין נמצא אלוהות אחר שאיננו ממוינס כדמי האחדות קודם לטעם וממילא האחדות הוא האלוהות והוא אחד באחדותו : לפני לא נוצר בו' אחרי שתי הוא הקדמון כהנתיב שאין

היה מורכב משה עמיסה יהיה ההכרעה סבה למלאותו ומתאחד ע"יו לו סבה ח"ט מייחדי המלאות : כי האחדות ר"ל שם האחד : אשר בה יאמר לכל דבר אחד ששט קרין נה לכל דבר שמתכוון בו שהוא אחד כמו ח"ט אחד סוה אחד : כי האחדות קודמת לאחד באבעיה מפני שזה שהוא אחד נ"ך לטעם של אחד אבל אין השם נ"ך אל הדבר שיהיה בו שהוא אחד : כי החום שם המוס : ולולא האחדות וכו' ב"ה יאמר למה שם האחד קודם לדבר אחד כסנע : ובדידות מלשון כדד : שאין עמה חבור מה יסוד אחד שהוא מחובר ממורה וזורה וכ"ש שאל האחדים שהם מתרככות רבות : ולא דמיון שיהיה עוד דבר אחד הדומה ל"יו : ולא התחבר אל דבר שימתבר אל דבר כמותו ויהיה שמים : ולא התפרד מדבר שיספר שמים ויהיה הוא אחד : כי האחדות קדמתו ר"ל בקדימה טעניתי : כקדימת האחד המניני לשאר המנין אמרו הקדמונים שהאחד אינו המנין רק שורש ויבוד כל המספרים : כי האחד קודם לכלם לפי ששמים

שער היחוד

והששי מצד המקרים הרבקים אל כל מתרבה והוא שהרבי והכלל מקרה נכנס על העצם והוא הכמות והוא יתברך הבורא העצם והמקרה לא תשיגנו מדה ממדותם בעצם כבודו וכאשר התברר כי הבורא התעלה מכל דמיון וערך אל דבר מבריאותיו מן השכל ומן הכתוב והיה הרבי הנכנס על עצם המתרבה מקרה לא יאות שתשיג עצם כבוד הבורא מדה ממדות הרבי ואם לא יוספר ברוב הוא אחד על כל פנים מפני שאין בין הרב והאחדות אמצעי א"כ אין הבורא יותר מאחד והוא אחד עכ"פ כמו שאמרה חנה (שמואל א' ב') אין קדוש כה' כי אין בלתיך ונז' :

והשביעי כי הבורא אם הוא יותר מאחד יהיה כל אחד מהם יכול לברוא העולם או לא יכול אלא בעזר חברו . ואם כל אחד מהם יכול הבורא הא' נוסף מפני שהאחד יכול ואיננו צריך לזולתו ואם לא ישלם הדבר כי אם בהתחברם אין לאחד מהם יכולת שלמה ולא כח נמור מפני שכל א' מהם נלאה ומקצר וכ"כ מהם חלש וכל חלש יש

מראה לנפש

נוצר אל ונז' שיהיה רצף רצף לנפי שיהיה היצור לא יזר אל וזוהי שום יצור ואזר זה על האליהם ואחרי שיהיה ג'כ לא יזר אל וזוהי כום יצור :

והששי מצד המקרים כו' נוכל ג'כ להביא ראיה על היחוד כהרי דבר המתרבה הוא מקרי ואיננו נעלם כרי כי לפעמים הוא דבר ולפעמים איננו דבר או עוד טרנס ויזר א"כ רכב כוח מקרה נכנס ואזר על העלם כי העלם יש לו קיום והעמדה בלא המקרה אבל המקרה לרץ לחול על דבר עלמי : והוא הכמות רצף והמתרבה הוא מתאחד בכמות המתרבה מתאחדים וחס בלם מקרים כו"כ לעיל ע"ש : והוא יחי הבורא העצם והמקרה ופי"כ לא תשיגנו שום מדה ממדות נכדאיו שיהיה כוח מ'ו ג'כ רכ א"כ כוח מעלם וזה איננו שכל נכדרי כי הנורא התעלם מכל דמיון כו' : מן השכל כי אין ועלם על דעת שיהיה כמותו אזה לנכדאיו שיהיה לו מדת ממדותם כמו שביאר לרמן בלאוך כפ' מ' ע' ע"ש : וכן הברוב ואלו מן דמיון: אל ומה דמות שערנו לו ויחיד אין כמור באלהים כי ואין כמעט. וכן כמה ספוקים דקלתן :

והשביעי כי הבורא אם הוא יותר מאחד יהיה כל אחד מהם יכול לברוא את העולם או לא יכול כל אחד לבדו לברוא העולם או אם צריך כל אי נוצר כל חסרו אם על אחד מהם יכול לברוא את העולם א"כ לא היה צריך לנצור חסרו

פת לחם

שם להם מה שהוא קודם להם נכנס דהיינו האחדות . וזה שהוא קדמון לרץ שלא יקדם לו שום ענין קדימה : והוא שהרבי והכלל ענין שם הדנה ועלל : מקרה הנבנס על העצם והוא הכמות ששנס הדברים הרבים מתקיימים בלא המקרה הוה שהוא הכמות כלומר כמה הוא : מדה ממדותם שכל המדות והמקריים הם נכדאיו : מכל דמיון וערך ומחמד שהמקרה הוא דבר נמלא נכדאיו . לא ייכן שיונלא בעלם כבודו ונמלא הוא מעד אל בריושו צבתי מהמקרה . והשכל מורה שאין לברוא ערך עם צבתי: וכן הברוב שנמלא אין ערך אליו (ההלים מ) ואומר ומה דמות שערנו לו (ישעיה מ) : אין קדוש כד' כי אין בלתיך ר"ל מחמד שאין דבר שיהיה בעדך קדושה . וח"כ אין בלתי לבדו : נלאה ע"ף : וכל אחד מהם חלש הידך היה עיקרו לרץ מדברי המדעים שזכר המורה בס"פ ע"ה מח"ל לחם והספיק להם המושג מלך מה שהוא ע"ף וחלש זה דבר נמנע כהקו יתעלה . והמורה הטיב עליהם שזולו לא יתם לא מלך זה מלכותם וללוח כחו שלא נאמר שחלם חלם משה שחיי יכול להגביה משא חלף ככריס אוליו חיוב מלכותם סוף שיהיה ששים וההקד נמנע . ועכ"ל לא יתם לו לחם כחו באהגוה לא יתם לו לחות מה שחיי יסל לברוא אחר כמוהו . או לברוא מרובע שנלש שזה לאלכסוון אך המחבר שמר מזה וסיים המוסר בענין אחר ויאה דומה לרביה הרביעיית . אלא ששם עשה המוסר מלך הייח

על הכמות ששערנו דבר מה הוא מוציא מה שום כהנו לנפיש ולכופף כהנו דואר מן שאין מלכותו לעשות דבר מה כשועל אלו יודעים שאין כדבר נמלא כחו : נלאה ומקצר כחו יש ואלהם כל כוח הוא מקצר כשועל : וכל אחד כהרם רחיש כלומר וזרי יסל על אחד מהם מלכות : יש תהייה קצת וסוף

שום מלכות לנז' וח"כ מוכנה שאלו הוא האחדות מוחלטת א"כ מוכח שזולו לא היה ולא יתם בלכותו כיון שבלכות הוא האחדות מוחלטת כ"ל ושיזרע לו הוא לא נוצר כלומר אין לנצור שום לפני אל : שהרבי והכלל מלת כלל כוונת על הכנסת קיומן האחדים כשם האחדות והוא הכוונת : והוא הכמות מוכח כדבריו ויכלול שכל בעל הכמות נאמר מוכרח בהכרח שכל הכמות הוא האחדות או אינו כמות : והוא הכמות שחלם עליו מרובע כמות זאכיות או אינו כמות : והוא יחי הבורא הכמות כו' לכו' ואחר כשוא יחי הוא הכמות ששנס המקרה לא היצור כו' ואח"כ א"כ אין נלאה בו יש' ע"ש כמ"ש בעלם כבודו שיהיה לרדב שכן כו' נלאה שכלת ע"ש ששנס אומרים בו אין חסרו כדבהאלה אל כשום יצור מ'ו כי דעות ששנס מתאחדים ויזר מן מלת נמלא בו יחי כשם המורה שאלה הם לומר כום במקרה הרבוי שאין נוצר בו שום כשאלה שאלה הוא רכב בזהוה בו שיהיה איננו האחדות מוחלטת ע"ש וחס הוא חס' האדום מוחלטת' אין בו שום דבר כו' יכלול ויזר א"כ רכב כוח מקרה נכנס ואזר על העלם כי העלם יש לו קיום והעמדה בלא המקרה אבל המקרה לרץ לחול על דבר עלמי : והוא הכמות רצף והמתרבה הוא מתאחד בכמות המתרבה מתאחדים וחס בלם מקרים כו"כ לעיל ע"ש : והוא יחי הבורא העצם והמקרה ופי"כ לא תשיגנו שום מדה ממדות נכדאיו שיהיה כוח מ'ו ג'כ רכ א"כ כוח מעלם וזה איננו שכל נכדרי כי הנורא התעלם מכל דמיון כו' : מן השכל כי אין ועלם על דעת שיהיה כמותו אזה לנכדאיו שיהיה לו מדת ממדותם כמו שביאר לרמן בלאוך כפ' מ' ע' ע"ש : וכן הברוב ואלו מן דמיון: אל ומה דמות שערנו לו ויחיד אין כמור באלהים כי ואין כמעט. וכן כמה ספוקים דקלתן :

והשביעי כי הבורא אם הוא יותר מאחד יהיה כל אחד מהם יכול לברוא את העולם או לא יכול כל אחד לבדו לברוא העולם או אם צריך כל אי נוצר כל חסרו אם על אחד מהם יכול לברוא את העולם א"כ לא היה צריך לנצור חסרו

שער היחוד

תכלית לכוז ולעצמו . וכל אשר יש לו תכלית יש לו גבול וכל אשר יש לו גבול מחובר וכל מחובר מחודש וכל מחודש יש לו מחדש . אם כן החלש אי אפשר שיהיה קדמון מפני שהקדמון לא תקצר ידו מדבר ולא יצטרך לעזר זולתו . א"כ אין הבורא יותר מאחד ואלו היה אפשר להיות יותר מאחד היה אפשר שתהיה ביניהם מחלוקת בבריאת הברואים ולא היתה נגמרת מהם יצירת הברואים . ובמצאנו כל העולם הזה על סדר אחד ותנועה אחת נמצאת בכל חלק מחלקיו לא נשתנה ועם הדורות נדע שיצרו וסמנהינו אחד לא ישנה מעשהו ולא יחליף הנהגתו זולתו כמו שאמר (ישעיה מז) ומי כמותי יקרא ויגידה ויערכה לי וגו' . ואמר דוד (תהלים קיט) לעולם ה' דברך נצב בשמים לדוד ודור אמונתך כוננת ארץ ותעמוד . ומה שאנו רואים הנהגת הבורא השלמה בברואים כי ההנהגה לא תהיה שלמה מתמדת על ענין אחד אלא בהתחבר אחד בעצה ובהנהגה כמלך במדינה והנפש בנוף . ואמר אריסטו בספרו בענין היחוד אין טוב ברבות הראשים אך הראש האחד ואמר שלמה (משלי כה) בפשע ארץ רבים שריה וגו' וכסה:

מרפא לנפש

הטורא ספני מוסף שלם כדא כלום ויטכ נטל וזא"כ אין לריכין לעבדו כי אם אתו זש סנרא לחטו ואת כל סמולם לכדוו: וכל אשר יש לו גבול מדובר כמו שנתבאר לעיל כדלמא נרעית עיני וכנ"ל: ואילו היה אפשר להיות בו' היה בו' מחלוקת בבריאת הברואים לם לומר סהים עיטוס מחלוקת סוס ואתר ככה חס ככה ולא סיהס נגמרת מסן וסיהס סברואים בו' ח"ל כס"לס רמ' סספתיק לעון ססמיו ז"ל ודי ססדיס כי נסיב לסקורוס סלומרוס ססס טסוס אל' לא יוכל האחד לעשות מעשה אלא בעזר סנירו סיי סטיס סלסוס וחס סל' מסס יוכל לסקריה את סנירו סיי סטיס סמכריו וחס ססיס סרואיס לעשות כל אי סס סרלס וכסף אי' להיות סלרס וסל' דקס להסיוו רליו סיהס סלוס סכוס סס סי חס סל' לנלרר ככרף עין וחס יוכל אי' להספיק דכ סמכרו סיי ססס אינס סמסוס וחס לא יוכל להספיק סיי סטיס נלליס סיי וסיס ועוד ככ"ק מעל בענין סיהוד וזל"כ כ"כ להלך סי כל ישראל תקומס כחמוס חוקס סי וינר סכל סוה אחד מיוחד כמס' ס' אחד סיי וכמ"ל לעיל דף כ"ז ע"ס עכ"ל סספ"ג: ולא יחליף הנהגתו זולתו ולא יוכל להחליף ולשנה סנהגו ומעשיו:

פת לרחם

וכוף לכוז ולעצמו טלס עמלו בליו סלנת סוס נס סכו בליו סלנית: ויש לו גבול סנבול סלנת סס אסתיס לא יספרו סמי סס לו גבול כי לו סלנית ומי סיס לו סלנית יס לו גבול לכ' אחר למעלת סספן: וכל תקצר ידו סבריר ולכן לא יצטרך בו' וז"ל חס דינין מסן לנו לחוס נשני: ואילו היה אפשר בו' היה אפשר שתרדיה בינייהו בו' כלומר וחס כחלו סי כלספרות סדעה לחוס על כ"ס סינו רחוס סלוק' כדריסם כלומר סברואיס סנעטלוח סו הלוקיס אי' מוס ולינס סוליס על דך אחד או סיה אכסר לסקן סוליו יס שי כדריסם סלסולוח וכל מיסוד יד סכחד לבדו נס סלן ססי רק שלם ססן דךס או אכנס סס סלסול ורחוס ססס סוליס על דך אחד איכ סורס סססנע ס"ל סעיכ נרדן לומר ססכחד סלס וסדריס סללו ונלריס רק על דך כתינו זו אכנס ככר ססחו למעלה מופחיס סלן לחוס לוס כסוס דק סכוס סללו סיס כן סיהס סכתינס סוליס סמכרינס וסכן: ולא הורה נגמרות סוים בו' כדך סע ספתיס סוליס סמכרינס לעדס אחס סברואים ססס דכס: על סדר אחד ותנועה אחת כלומר סן ככסב סעסדס יעמחו ס סמכרינס על סדר כקכר אחד סן ככסב ותפעלו ויסמוס סכניו ככניו ככלוס ג"כ על דך אחד סכמוו כמלת סמועס על סכניו סקריה כין כחוקריס סמועס: לא נשחבת עם הדורות כטווס סלף שיורו סלסדות כדריסם סוליו יסכף כשטוס סכסנסג לי' סגס סכסנסג אן לככס סכרי סנו רחוס סכסנסג לא כמתינס כסמסן סדורוס איכ כמו סרלסם סלסדות כדריסם כן כסלס סכסנסג וז"ל סילורו ומסניו אחד: לכין לא ישנה מעשהו ולא יחליף בו' נמצא מעשיו כלום סוליסם על דך אחד וגם לא יחליף זולתו סכסנסג לפי סלן: זולתו נס סכסנסג: ומי כמותי יקרא ויגידה ויערכה לי כ' כמוס יקרא סדורוס מרלס ינור סקריות אחס כחמיסס יסדוך סלסולותס או מוס ומ' יגודס ויערכס בלשון יחיד מוככ על כלל סכפן יסוח עולמס וסכוס כמלניס סכסנכ סוס סע' סכול יקי קרה סדורוס מרלס ומרו סמחוריסם או מרס סלן כמכו ס וסוה סלחד ומי סחינו כסכנסווס סלס ס' אשר כככנסג לך ידע מס יסול דעי סכסכנס סעס וסכנסו: דברך נצב בשמים דברך סוה מוסל ומסניו כלכס סמסוס כמו נלכ מלך (מלכים) וכן על סכנסת ככל סלך סייס סוס לורו ודור סלסניק בו' כלו' סלמונויס וחס סיה קיימת לרוי דלרס כתיבת סכנסת יד' ותפעלו חוס כוכנסת חורס כדריסם וחס סמכרינס כ' קיימת ס' ובה סאנו סברואים בו' עקס ג' וכל סכריה סכנסת מופס סמכנסג וחס ס' כדריסם סכנסת וסל לט נחישוס אמר ככלס וסכנסג: כסכר כענין היחוד נסכרו סכמ"ך סמועס:

שוב הלכנו

סני וגבול סיהס כייסס ולא ידל סככרס סמכרית רק מרד סמיו וסגבול וכאן סחסיס סככרס סמכרית סמכס ע"כ"כ יס לכוס סלנית וסיס מרד סגבול סולך סלענין אחד אך ככל סממייס כדו' לחקס ולסכמיס סלב המעיין: ואילו היה אפשר להיות יותר מאחד זה דךס אחר וסוה סדךס סלסלשון סזכר סמוכס ס' ע"ס מ"ל ססס סמכריס: ולא הורה נגמרות יצירת סברואיס ד"מ כסילנה סלחד סילור זס הגסס או היתר ויס סלחר סכס' וכסילנע או סזס ויסה חס י"לנה סלחר סהיפך . וזל"כ יסכן לפעמיס סרלס סמי כמנג ססנס: ומי כמותי יקרא ויגידה ויערכה לי כ"ל מי דומס לו סיפקה אל' סברואיס יספקוד עינס ייסדך חלף סמכרס זה אל' זו סמל סחף בלתי ס' לבדו: לעולם ה' דברך נצב בשמים כ"ל סמססס וסיהסס סענלגליוס נלביס לעולם על ענין אחד סמסיד על מסיג אחד: לדורו ודורו אמונתך נס כמחמ סמחמון לא ינלס סמי סמכרס וסככע לנור דור: כוננת ארץ ותעמדה סמל סלמל סמומר סמחמון כ"ה"ג אחר לו סהי עזס לא יסכן סכרי סלך סליו כ"כ"כ כחור קומוס ע"ס סכוב סגלגליוס כמכרס גדולה מרד סכינס וכו' סלמרו סקדמויס . זל"כ ודלי סילור אחד ומסיג אחד לכולס: ומה שאנו רואים וכו' :

שער היחוד

שהבאנו בענין הזה די למבין ומספיק בתשובה על הנחת הדביו כי בהעמידנו האחדות לבורא העולם תדחה טענת כל כי שיאמר שהוא יותר מאחד ואתה דע לך:

פרק ח אך באור אופני האחד האמתי והאחד העובר הוא שהאחד שם נגזר מן האחדות והוא נאמר על שני ענינים. האחד מהם מקרי והוא העובר והשני עצמי קיים הוא האמתי והאחד המקרי גם כן הוא על שני ענינים. האחד מהם נראה בו הרבוי והכלל יתקבץ כסוג האחד אשר הוא כולל מינים רבים וכמין האחד הכולל אישים רבים וכאיש הא' המחובר מחלקים רבים וכצבא האחד הכולל אנשים רבים וכאמרנו כור אחד והין א' ורובע א' וליטרא אחת וכל א' מהם כולל דברים רבים יאמר על כ"א מהם א'. וכל א' מסה שהוכרנו נקרא אחד על דרך העברה והוא ספני שהדברים ההם אשר יקבץ אותם השם ההוא שוים בענין א' ונקרא רב מפני שכולל דברים רבים וכאשר יתפרדו הדברים ההם ויתבודדו יאמר על כל אחד מהם אחד והאחד בכסו הענינים האלה אשר זכרנו

מרפא לנפש

פרק ח באור אופני בו' מהו המילוק שטין האחד האמתי וכאחד טעובר. ר"ל ששם הסם של אחד עובר מעליו כי לא נעולם יקרא כשם הסם שסדי אס יתפרדו חלקיו שמוחבר מהם כי כל דבר שהוא מחובר אזי לא טולט עוד לקחוה נשם אחד כיון שעשה הוא הכנה ר"כ מה שחיו קורין אותו אחד איינו אמת אלל בדרך העברה וסם מושאל בעלמא כמו שמאמר והלך: האחד מהם נראה בו הרבוי ר"ל שאלס נחשו שיש בו ככנה חלקים ואלע"כ אנו קוראין אותו אחד כסוג האחד כר' כמ"ש

טוב הלבנן

הוסף ציבור להשגת דבריו מגד ההשגחה בכלל העולם: די למבין והגבלתי מתעסק לאחוז בנפשות העקשות ודמיות לחוקות: כי בהעמדתו האחדות וכו' ר"ל מאחר שצביאור האחדות אין שום קושי ודוחק:

פרק ח שרארד שם נגזר מהאחדות שם נגזר הוא ששם השני דומה להשם שהוא עמו ממנו בלחיותו הארש. ונקלט עמן כמו לדיק ששם הראשון הוא זרק והוא קראש גזירה כלומר הסכמה על שם זה. ולדיק נגזר ממנו מפני שיש בו מין האדק אלע"כ שאל"כ שיהיה לזה עוד ארס טענות ומצויאס המינים על אמנות הרבוי כמו המוציא יא"ש שהיה טענתו מהצליחות טוב ורע כהנכנס וטען שמועיל אחד לא יבאזו שני הכסים והחלטי נמוחו המוחסם אמנות הטענות אחד טועל טוב ואחד טועל רע וכדומה לזה עוד ארס טענות וטענותיו דברים סכליים ואמר שאין אנו צריכין לזה שאלס טענתנו נמופתים שגלויס אמנות האחדות לכוור מוכד שאין לעשות ממנו מוחלל ויבטענותיהם על הרבוי סם נכניס ממקור הסכלות ונכנס סדעה כמו שאמר למעלה שטענות השכליות לא יכחשו זה את זה:

פת לחם

לה כוא ממיד לסס שרס ומוטליס רכיס ומחלל חתקלקל חקלקל סכנסה ועלו וסכרו וכו' אשר עמדה לנחותו בחורכן פס קשנה רכיס פטני שנטלס אז סכנה האותה יד ששם מוטליס ערליס נקויו רלשיח נסס איס לניעל ככסוב כספר ויססון עד ארס צינורחיו כלס נדחיל על דיס: ומספיק בחשובה ר"ל יס די דברים לסניע פל מי שמיניס דבריו לסמוה כמו כו' סמחילי ודומיסי: כי בהעמדתו האחדות נדחה בו' כלומר צודיל יודעת שהכסים אחד לכן אין אנו צריכין להכניס דברים ולהכריע כשם נדחים כשטענת וכלחיות שמוציאס המינים על אמנות הרבוי כמו המוציא יא"ש שהיה טענתו מהצליחות טוב ורע כהנכנס וטען שמועיל אחד לא יבאזו שני הכסים והחלטי נמוחו המוחסם אמנות הטענות אחד טועל טוב ואחד טועל רע וכדומה לזה עוד ארס טענות וטענותיו דברים סכליים ואמר שאין אנו צריכין לזה שאלס טענתנו נמופתים שגלויס אמנות האחדות לכוור מוכד שאין לעשות ממנו מוחלל ויבטענותיהם על הרבוי סם נכניס ממקור הסכלות ונכנס סדעה כמו שאמר למעלה שטענות השכליות לא יכחשו זה את זה:

פרק ח שהאחד שם נגזר בו' מלת אחד הוא סס ספואר- חלקות מסס אחדות כמבואר למעלה: האחד הוא מקרי והוא העובר שחורל אחד אינו אללו בעלס רק במקרס לפי שיתן לריות חולף ופוצר ממנו ככשאר בעלס כמו שמבאר לקמן אין אינו עלס טעמאן רק בעת במקרס הוא נעלל בו ונעטל אליו: והוא האמיתי הוא סס אמיתי ומוחלט בו כי הוא סעלס נעלמו: הרבוי והכלל והקביוו פקע ג' לשנות נגד ג' פנינים שמאלס רבוי חלקים גבוה ורבוני כליאסיס בעין ורבוני המינים כבוב שעל רבוי חלקים בליש אמר סתם לשון מלת אשר יתכן בו לשון כלל לפי שסס נראיס לטין לדבר אחד ומחזקיס יחד ועל רבוי המינים אמר לשון כלל שאלוק סדסטיס נראיס בו לטין ועל קצון כרכס מיניס חתת סוב אחד אמר לשון קצון: יאמר על כל בו' יאמר ספוי"ד גלוי"ז וחסר מלת אשר: שוים בענין אחד שסרי איש ספני שוים נמוס ומלסי ומיני ססוב ע"כ נסס ג"כ דבר שוב ד"מ כסוב נע"כ סס סוים כמה שוב ככולס נסס חיס וסוב כלחסיס שיש ככולס נסס הלוטח: שוים בענין אחד שסרי איש ספני שוים ויתבודדו על חלקי איש אחד שסס מוקרסיס אמר וכאשר יתפרדו שפירד חורכס ועל איש מין אחד אין מיני סוב אחד שטעלס אינסי מחזקיס רק כמחשבת האדם להכרס ולהסוס דביעויו לבלותס או לגייר אותס כ"ל לעלמו אמר ויתבודדו פלו' וגיורו בד: והאחד בכסו כר' מקרס אין סס אחד אמתי

שער היחוד

מקרה והוא אחד מצד ורב מצד. והענין השני מאחד המקרי הוא האחד הנאמר על האיש הא' לא מתרכה ולא כולל דברים רבים כנראה ממנו אך הוא רב בעצמו מצד חבורו מחומר וצורה ועצם ומקרה. והוא מקבל ההווה וההפסד והחלוק והחבור והפרידה והשנוי והחלוק והשתוף. אם כן הרבוי ישנו הדבר הנאמר עליו אחד מכל מה שספרנו מפני שהם כנגד האחרות. כי האחד הנאמר על הדבר אשר ישנינו בעצמו ענין מעיני הרבוי והשנוי הוא מקרה מכלי ספק והוא אחד על דרך העברה לא ע"ד האמת. שים לבך להבין: אך האחד האמת יאמר גם כן על שני פנים. האחד מהם במחשבה והשני בפעל. והמחשבה הוא האחד המניני אשר הוא שרש כל מיני ותחלתו וטעם האחד המניני שהוא אות וסימן לתחלה שאין תחלה לפניו כי כל תחלה אמיתית תקרא אחד כמו שנאמר (כנלשית א) ויהי ערב ויהי בקר יום אחד במקום יום ראשון והוציאו בלשון

מרפא לנפש

למול פירושו: והענין השני בו האיש האחד לא מתרכה בו אין זה כלום אחד האמור לעיל שגילה בו הכיובי שהוא מחובר מאברים ומעצמות ומעדים וכאן מיידי נאחד אחד ר"ל עטף אחד כמו תיכבה אחת או חבן אחת כענין הנראה בו כזו דבר אחד נבחת אלל מימ הוא רב בעצמו מפי שהוא מחובר בו: והוא מקבל ההווה וההפסד ע"כ יש פ"ט כחות כח הדינים כמו הספק: והיו טיול והחיבור והפרידה בו" עי' למ"ה מש"כ בזה החילוק שיש בין שמונת האלו ואפי' שיש שמונת נדבשים וכו' משפט: והיו טיול שם נאזק: איך היבוי ישנו בו מפינו כן איך הכיובי בו מכל מה שספרנו. איך הוא ג"כ מקרה מפי שיש כנגד האחרות ור"ל אם כי רבוי ויכל להשיג לדבר הוא שקראת בשם אי דיינוי הדינים שפירושו. איך כי הא' הנאמר עליו הוא ג"כ מקרה כמו כראשון שזכר מפי שכל עניינים האלה מהכיבויים הם כנגד האחרות כי האחד הנאמר בו" דלא נגזר כן עירוב דברים יש לאן אלל עניין כן פירושו: כי האחד האמת בו' והשני בפועל נמלא נמלאות: וטעם האחד המניני ר"ל ופירושו האחד המניני כמו שפ"ו ולא וכן עד עשרה ואח"כ ישנו אל האחד ר"ל עשה מהעשרה אחד כמו עשרים אחד אחד ואח"כ אי ט"ס מתלת המנין למען

שוב הרבונן

בניסוח ענין האדם: והוא אחד מצד אחד שכל החלקים משלימים ענין אחד כמו זכא אחד ואיש אחד: ורב מצד אחד רבוי הפרטים שבו: הנאמר על איש אחד זה האיש אינו שם אחד מנ"ח אך שם הפרט וכל דבר פרטי נקרא אלל בענין הכיובי איש וכל אחד מנכ"ח השמים פורטים אותו בשם איש ולפיכך תכוב כאן האיש בה' הידיעה: מחומר וצורה ר"ל השמש גופו הוא החומר ומשבו הוא האדם: ועצם ודמה המוחה ומלבו הוא המקרה: והצורה והפסד שהוא נכ"ח ויכול להיות מרכיב: והחלוק והחבור כל בשם יכול שיחולק או שיוחבר אליו עוד: והפרידה לפרוד לזרעו ממנו: והשנוי והחלוק הם ענין אחד כענין שמונת נדבשים: והשגחה וספק אליו עוד אחד ענין שפלתו כמותו וחולום מה שפירש במונה הלבנות שמדבר בענין הרכבה היסודות ובענין שמוק הנידשים והבשר הוא שמונת מלאכה שפאלו אינו מדבר רק בפרט שאין בו שום הרכבה ושמוק רק חומר ולזכר לבד: והאחד המניני ר"ל האחד שמונה בו אינו מספר שהוא עצמו אינו מספר שערך מהכשר הוא קבון עניינים. וגם אינו פועל הרבוי לשלם כמו שהאמר אחד פעם אחד. אחד פעם שמים וכו' והכל נשאר כמו שהיה משפ"ב במספר שמים וממנו למעשה שהוא מספרה תמיד כי שיש פעם שמים הוא ארבעה ופנים שלשה הוא עשה וכן כל המספרים: ולפיכך אמרו שהאחד אינו רק יסוד המספר וכו' התחלה: במקום יום ראשון שהיה רמז שיחמר ויהי ערב

פת לחם

אמתי והמולת לו לפי שגמר אחד זוקק לומר עליו כרנוי חם שפ"כ וכו' אחד מצד רוב עוד: ועצם ומקרה כמו שפ"א והמכרה שם מקרים בעלם ופוספס: שהוא מקבל ההווה וההפסד איך הוא מבטנה מתכונת לחמום שפ"ב הדינים חסונות הולגות עליו כהיותו והרכבו מבינות כבסכדו ע"ד שיעור ידיוע שאין כוונה נבכנת שפוסס נפת אחד וכן לא יפול ההבדל פתחום בלא סדרנה ובענין מתכונת לחמום א"כ ע"כ האחד בו כרנוי לפי שפ"כ יש נכחו בית קבול לכל החסונות נמלאות בו נכח וכן: והפרידה והשיבוי נרטי' בנימיל שפ"ב כות לחוד מענינו שפ"כ כב"ד' ודברים דבר ובכחו הדינים והספקס כחלוק והחבור שפ"דס וכשנינו כחלוק והספקס וכוונה כחלוק ומכור על כוונה פלס סדיר מקבל כחלקים איך נכ"ח לחלק אוסו לחלקים על כשלאינו כחבור לחלקיו וזה כבחינת ענינו ובכיוונו והשני נהי' כבחינת נגד וזלזול שיכול להיות נגדד ממנו כרימות מקום או שישיבונו וזלזול ויטענו ענין יבדו והוא נקרא חבור שפ"ג ולדוגמא כמו שיעקב ולכן שפ"דס ממנו ואל"כ נהי' וישיבו וכן כחתי ויפ"ק נהי' וישבנו והדומים כרכס ואל"כ כוסר כחילוף וכביעות שהוא ענינו כחילוף מתכונת מאחד וזלזול ומלל משותף עם זולתו אחד ויאמר זה גם נגד דבר אחד בעצמו שפ"ד כתי כזו כחילוף ממנו ו"ל אחד כזו משותף עם ולדוגמא כתי ויפ"דס ספסל ופוסס שגמר אחד הם כחילוף עם מוס שהאין יבשע בעצמו והמסו לחום בעצמו וזלזול אחד הם כחילוף דיינוי וכיבוע ספק שנישם קיום ויכן כל זה כי מה שמדבר בו ע"ד המספרים הוא בעצם א"כ איך הרבוי ישנו בו' היא מלפניו מכרסם וככונם של כללם עליו אחד פ"י אלנו רואים שהרבו משיג אותו מכל הדברים שפסדו שפ"ב כולם מנדיס ללחות: היא מפרה מבלי ספק ס' אחד הנאמר עליו הוא ואמר מתקרה ולא בעלם: והוא אחד על דרך בו' שם אחד ואמר בו' רק דרך מעט: והאחד מרם בבחושבה בו' הוא ס' אחדות נכנסם בלב נלתי מלייר בשום גושא ופסני הנאמר על דבר המנין נמלאות ואינו רק כבדור ו"ח' כחש' ונ"ח: שרש כל מיני והתחלתו האחד שזלזול שוכה כל מיני שפ"י מסות המנין הוא מספר כן האחרים הנמלאים בו וכזו האחד היא שפ"דס ויכסוד אשר עליו נכנס ענין המנין וגם הוא התחלה המנין ש"ל אשר לבוש מיני כלתי אחד כחלוק: ובענין האחד המניני שהוא אות בו' כלו' ש"ד: ומכונה פ"ח סודותיו על החללם שפ"דס: כחלוק כחלוקתם אמתם כחלוקת על החללם הוא אות גלוי כרנוי: במבואם יום ראשון בו' נענייתם דכריו ככניעו תיפון על קובית רש"י ז"ל שהש"ה חס לבונו לפי שזו סגולה היא לו לומר ויש"חשון חלום לפי דכ"יו כוון כחבור ללמנונו בזה הכירות שפולטו והפוסקו נתן לנגנון

שער היחוד

אחד מפני שהאחד שם לתחלה שאין לפניו תחלה וכשהוא שונה יקרא שני וכשהוא משלש יקרא שלישי וכן עד עשרה ואחר כך ישוב אל האחד ואחר כך ישוב אל מאה ואל אלף אין תכלית למנין. וע"כ היה נדר המנין כלל מורכב מן האחדים והמעם שקראתו? מחשבו מפני שהמנין אינו נכנס תחת החושים הנשמיים אבל יושג במחשבה. אך המנין הוא מורגש בחושים הנשמיים החמשה או במקצתם. והענין השני אשר הוא אחד אמתי נמצא בפעל. הוא ענין אשר לא יתרבה ולא ישתנה ולא יתחלף ולא יסופר במדה סמדות הנשמיים ולא תשיגוהו לא הויה ולא הפסד ולא תכלה. ולא יעתק ולא ינוע ולא ידמה אל דבר ולא ידמה אליו דבר ולא ישתתף עם דבר. כי הוא עכ"פ אחד אמתי והוא ירש לכל מתרבה כאשר עבר מדברינו. כי האחדות עילת הרבוי ואין לאחד האמתי תחלה ולא תכלית. כי כל מה שיש לו תחלה ותכלה מן הדין שתכנס ההויה וההפסד עליו וכל מה שתכנס ההויה וההפסד עליו משתנה והשני כנגד האחדות א"כ יהיה יותר מאחד

מראה לנפש

שלא יאמין מן העשירות כו' : אך המנין הוא מורגש ר"ל סדריה המניעם או מורגשים נמשכים וסודם המונע ואומץ וכל למנוחם במחשבתו ואינו מוצא כל סודו : והענין השני אשר הוא א' אמתי כו' קאי ארצול על מה שחנן שפאחד האמת ואמר על פי פנים כו' : הוא אחד אמתי נמצא בפועל והוא הכורא ויחנך סודו אחד אמתי והוא ית' נמצא בפועל כי ספוד לא יעשה דבר כמו שיתקבל לפניו : אשר לא יתרבה כאלה המניינ' שאנשים סודו במחשבה ג"כ אחד אמתי אבל יוכל לספודו ולכמתו ולמתקן אכל כסודו יסבך לא יתכנס כו' כמו שיתבאר נפי' שאלה הם : ואין לאחר האמנותי תחלה ולא תכלית.

פת לרם

שמים כראשון הוא הים כהמלה החלטיה גם למציאת זמן כמו שנבאר בסדרבין ז"ל על דקדוק מלה כראשית וענין שם : ער ישרה וחל"כ אומרים אחד שכן סודו אחד ועשרה וכיו חזר כאלה בנינו : אינו נכנס תחת כו' שכי סודו אחד מובלל והסודות אינו מורגש לחושים : אך המנין הוא כו' כלו' הדבר המנין סודו נשאר המנין כמו מעות או בליט ואלוהים : ברוחם החמשה או במקצתה יש ענין מורגש כו' : כמו ד"מ ככנס סודו מורגש נמאסו לעיניו וקולו למנוי' ונאכלה כצרו ויהו וטעם וריות נידים למישהו יסוד מורגש רק כקצתם כמו הפחוש שחכר בו הנשקט שמיעה וסבין מורגש רק לראות ולמישהו : ולא ישתנה ולא יתחלף לא ידבק בו שינוי משהמקום למחנה ולא ידבק בו חילוף למנוי' עליו סודו בחילוף מוולגו שאין טעם שם חילוף רק כמי שזודק בו שינוי ד"מ סילין סודו לאין טעם על שם עובר גם אם אישית סודו ספדו : לא יחול בו ואכנס שאין בו שם מדבר גם אם אלא אין טעם בו וח"כ כאלה האמתי שאין זודק בו שינוי לטוב דבר אין טעם בו גם אם חילוף מדבר : ולא יסופר גריסתו ויהו כמו ולא ידבק מלשון נכדודת מדבר כך וכבר אמר ויפטר שר כמסקים כמו וידבר : במדה כסודות הנשמיים כמו כעטם וסנהת כרמחים וסלמיוזים כי מה שגאי' זו ית' מסת' נאי' רק כשאלה כירוש : לא יהיה הוא כהידוש במציאותו ויסודו הוא הספד סודו נכנס ועודר ממציאותו : ולא תחלה פרט גם זה לפי שכבר יש במציאות דבר שאין טעם בו שם ספדו רק שם ספדו כמו זמן דיוט שאלו למר שכבר כניס מור שפסדו סודו סודו רק שכלל ונשאל סודו סודו : ולא יתקן ולא ינוע מלה העתקה כוחה כעברי כמחנה מקום החטוי שעתה מפקוק זה וכן מפקוק אחר ומלה מעוטה ואמתי כמחנה סודו עמו והוא שילת כמחנה לנדר סודו למר שאינו כמחנה רק כמנוע כמו ויהא כעם וינועו נוע טעם אין לכן פרט כי כמנועו : ולא ידמה אל דבר לפי שפסדו דבר אל דבר ולמול דמו כמנועו : דיוט דבר סדיון סודו אל סדיוט גם ד"מ אל יאמר ראוין הוא גבור חיל כמו שפסדו כעם גבורה שפסדו ידעם לנו ואלו מדמים אליו לירות גם לנדר גבור כמנוע ונסת' אין דבר במציאות שיהיה דיוט לנו כענין שם שפסדו אומי' וכן ענין סודו אליו וכן לסיפ' ה"ן לנו דבר דיוט בו ית' שפסדו אומי' מן המלאוים לו ית' דבר סודו : ולא ישתתף עם דבר לא יאמר בו סודו שפסדו נדר מה שם וולגו ולפי שכשיוקף יאמר גם כדברים שחנן לכס כמו כעם שפסדו כחיות חנן או כחיות פעולה פרט גם אומי' : כי רואו עקבם אחד אמת כלו' לכל ד' רבוי שפסדו מחשבותיו ומאמתי ית' משולל ממנו והוא לשון על כל פנים : והוא שרש לכל מתרבה ככר מנואל שכל שיש במציאות וזולתו ית' אינו אחד אמתי וכיו זודק בו רבוי לכן קראם כעם מפרנס ופי' שאלה שפסדו לפי שפסדו כ' או רבוי עיקר כמחנה שם בזולת נופל לכן אמר מפרנס שם פואר שיעניו על טעם כירוש אמת סודו ית' שפסדו וממקור מציאותו מציאותו נונע : מן הדין שתכנס הרזיה כו' דין כעם מציאותי מפקסם עליו

ויהי זודק יוס ראשון : מפני שהאחד שם לתחלה וכו' וזה מפי שאין דבר שיהיה אחד כאלה רק האמתי יתעלה. וח"כ לפעם שהשאל שם זה לתחלה שאין לפניו תחלה. וכך אמרו בב"ר שאלו אמר יוס ראשון רק יוס אחד להורות על יתוד האל יתעלה : וכשהוא שונה שיש עוד אחד כמחנה לו שנתק ממנו שם האחד ויקרא שני מלשון שני : וכן עד עשרה וכו' ומה רציה ג"כ שהאחד הוא יסוד כל המספר : אינו נכנס וכו' ש"ח לראות או להכניס המספר רק אומם הדברים שאלו מניין בו מה שאלו ראוין או שומעים : ולא הויה כיריה. שגמח' שגברא רק הוא קדמון : ולא הפסד ולא תכלה הכל ערך אחד רק כפל דבריו לחזק הענין : ולא יעתק הוא ענין המנוע שממקום למקום : ולא ינוע כלל כל שמי בין בעצם בין במקרה נקרא מעוטה : ולא ידמה אל דבר ולא ידמה אליו דבר ר"ל שאין לו שום ערך דמיון אל כל גדוליו. שאלה הם אמר ד"מ נדבני חול' ח' נדב גלגל העליון ומלואו אפ"ש שזה כמחלת הגדול זה כמחלת הקטן. עכ"ל יהיה דמיון אחד לפניהם וערך זה אל זה ואפשר להוציא כמה הוא בערכו. ואין הפרש ביניהם רק בגדול וקטן. אבל עדין יתעלה לא יעורך הוא מדה כמו שלא יוכל למר ערך קול זה עדין הוא : שרש לכל מתרבה והאמתי כל העינים אשר הם מתכנסים : שמתכנס הרזיה וההפסד עליו ר"ל שיהא כמנו הויה והפסד : וכל מה שתכנס וכו' פ' כל מה שכתבו להיות הוא והפסד ע"כ הוא משפחה מד' העלם שפסדו יהיה בעלם הוא ההויה והפסד וכמ"ס המורה נרצח ח"ב הקדמה ד' : והדגשו

הוא שרש לכל מתרבה ככר מנואל שכל שיש במציאות וזולתו ית' אינו אחד אמתי וכיו זודק בו רבוי לכן קראם כעם מפרנס ופי' שאלה שפסדו לפי שפסדו כ' או רבוי עיקר כמחנה שם בזולת נופל לכן אמר מפרנס שם פואר שיעניו על טעם כירוש אמת סודו ית' שפסדו וממקור מציאותו מציאותו נונע : מן הדין שתכנס הרזיה כו' דין כעם מציאותי מפקסם עליו

שער היחוד

כי הוא קודם ההתחלה לזולתו אחריה וזה מהיבב לו הרבוי וכן הדמות במתדמה מקרה וכל אשר ישנינו מקרה מתרבה והאחד האמת לא ישיגהו שום מקרה בעצם כבודו בשום פנים. ואם יאמר אומר שהאחדות באחד האמת מקרה, נאמר כי ענין האחדות באחד האמת הוא הרחקת הרבוי והרב מסנו וכאשר נספר האחד לא נספרהו כי אם כענין אפיסת הרבוי והרב. והאחד האמת לא יסופר במדה שמחייבת לעצם כבודו רבוי ולא שנוי ולא חלוק בשום פנים. וזוה נשלמו כל דברינו באחד העובר והאחד האמת ואתה דע לך :

פרק ט אך הראיה שהבורא יתברך אחד אמת אין אחד אמת זולתו נאמר כי מפני שכל מחובר לא תנמר היותו אלא בהשתתף חלקיו אשר חובר מהם והוא התאחד קצתם עם קצתם ועיקר השיתוף האחדות. וכן לא יתכן מציאות המחובר אלא בהתחלק חלקיו אשר מהם חובר כי החובר לא יהיה כי אם מדברים שהם יותר מאחד

מרפא לנפש

כי הוא קודם ההתחלה לזולתו אחריה ר"ל עקודם עשיתם סיס כך ואח"כ עשיתם לזולתו אחריה לדבר אחר א"כ על כרחי יש בו שני כחות ויש בו הוא קודם ר"ל כענין שזכר יש בחוכו ככה סוס על כענין קודם שיהיה לנסתנות לזרם אחרת שאתים למה שהוא עשיתם אח"כ וא"כ ע"כ יש בו שני כחות מה שהוא עשה והכה למה שיוכל לנסתנות עכ"ל ונמצא פירוש כענין אחר ע"כ: ואם יאמר אומר שהאחדות בא' האמת ג"כ מקרה מאלו שהוא ככל תולד ומקרה. נאמר לו כי ענין האחדות כדוק שרבו ממנו וכו'. כמו שיתבאר זה סיבה לקמן כדקדק עשירי ר"ל שנתן מהם יתקוף כנגדו ממנו וכל ספרות שיתואר בהם כדורא יתברך הוא ככל דקדק ענינה כמו שיתבאר שם :

פרק ט אך הראיה שהבורא יתברך כו' אלא בהשתתף חלקיו כאשר שיתפשו ויתחברו כמה חלקים יתדו חיו הוא נגמר: והוא התאחד קצתם עם קצתם כשלא יתחדו ויתחברו קצתם זה לזה נעשה אחד: ועיקר השיתוף האחדות לא יתחד

פת להם

עלים הכונת הסוים שהתחברו היותם כדברנו והיותו מתחברות לתכונתו וכן יפסד כדברנו וכן יפסד קצת מהיותו לתעמים: והשינוי בנגד האחדות שביי אס הוא יכול לנסתנות מתחברות לתכונתו כדי יש נכחו שתי הכחות: הוא קודם והתחלה לזולתו והתחלה ובהתחלה כיוון נרצא נרצאין ולא הסתכל בשני הכחות והכונה לכוונה ששינוי הוא רבוי לפי שהדבר המתחבר כאשר הוא נתכוננו כדלכוננו סיס נמצא לו בו כיוונו שהכחות סוס בו שני כחיות בחינת החלק הכחות סוס שיהיו קודם מכות זולתו ככל אחריו ונמצא בו' שהוא התחלה למכות בשני שיהיה אח"כ שניו ובכן כסמיו החוקרים שכל דבר המתחבר שינויו נמצא בו כח מתולדותו כדלכוננו שאל"כ מאין כל אח"כ שיוכל כי מה ששינוי ככה לעולם לא יא' לעולם וכבר הפליט על זה המכשירים מסוק ויום הכות מיום סולדו וא"כ כדי יש בו' כחיות וא"כ יש בו כחיות המכות הקודמת ונחיתת התחלה למכות שניו וחיתו אחד וזה חומר כי הוא קודם והתחלה כלו' יש בו מכות קודמי ויש בו התחלה למכות זולתו ככל אחריו והכן: וכן הדמות במתדמה כו' שם דמות נאמר בלוח טעם דמות והוא בקראת מתדמה הוא מקרה שפיר הוא נעפל לפעם שהוא סוסאלו: וכל אשר בו מתרבה שפיר יש בו עולם ומקרה: ואם יאמר שהאחדות כו' כו' אם יקשה עליו מהקשה שאל"כ אין נוח עליו ית' אהדות ונחלתו תואר מאכרי שם אהדות הוא זולת העולם שטעמו וא"כ הוא מקרה נעפל לנושא ומחבר כדברנו: נא' כי ענין כו' כו' נשי ע"ו כי בלחמ לא נא' עליו שם אהדות מחובר שגנו כשילתו הסבו שהוא כרכו שכן ככונם ככל החברים שגנו מחברים בו ית' וכמו חיי חסד נגדו הוא רק לעולם הספן: הריבוי והרב מלך דבריו הוא שם ומלך רכ הוא תואר לכן כפי ענינם:

פרק ט ועיקר השיתוף האחדות עיקר ענין השתוף הוא אהדות וא"כ על פי שגלגל חסדו נאמר גם על כשם המשתפשים בלחיות עשירה ועסק או בלחיות ענין חסד עיקר כוונתו על אהדות שלכס כעסק או כקנין כוונה: אלא בהתחלק חלקיו אין הכונה על המתחלק כבועט רק על צדו ולחוקים נמצא שם וידועת שהם לדעת שיש בו דברים חלוקים שהם **פרק ט** אך הראיה שהבורא יתברך כו' אלא בהשתתף חלקיו כאשר שיתפשו ויתחברו כמה חלקים יתדו חיו הוא נגמר: והוא התאחד קצתם עם קצתם כשלא יתחדו ויתחברו קצתם זה לזה נעשה אחד: ועיקר השיתוף האחדות לא יתחד

מוב הלבנות

הדשנוי כנגד האחדות שדבר שיש לו שני ע"כ יש בו שני כחות דע על הדבר שהוא עשה וכה על הדבר שיכול להשפוט אליו וזה שתי האחדות: כי הוא קודם והתחלה לזולתו כו"ל. ור"ל שמהלך שמתמלא האחד הוא שיהא התחלה לזולתו אחריו: וזה מרובי לו הרבוי פי' מה שמקבל שני ממוייב לו: הרבוי: וכן הרמות במתדמה מקרה ר"ל שגם נאמר ד"ל לרובין דומה למשען יהיה זה הרמות שגנו דמתינו כן לרובין. מקרה קרה לרובין שהוא דומה בדבר זה: וכל אשר ישנינו מקרה מתרבה ר"ל כל דבר שיש לו מקרה הוא נקרא רב מהלך שהמקרה הוא דבר נוסף על עולם הענין ההוא: והאחד האמת וכו' ר"ל מהלך שכבר נהנה שהוא אחד האמת ודחי שלא ידמה אליו דבר שאל"כ היה בו מקרה הדמות והרי הוא מורכב מעלם ומקרה וא"כ חיו אחד: ואם יאמר אומר שהאחדות באחד האמת מקרה פי' שיש האקנות שאין חיו אומרים עליו שהוא אחד האמת הרי אף זה הוא מקרה והוא ממין המספר המציב להנמלות הנצמיות והם מקבלים מקרה האחד והשני וכל המספר וא"כ האחד כדלחם האמת הוא ג"כ מקרה והרב נוסף על עיומו והוא רשיו ג"כ: נאמר כי ענין האחדות באחד האמתיות וכו' פי' כשענין האחד שגנו קורים אותו אין טעמו להוסיף לו תואר על ענינו אף כונתו שגנו שנים ועיון כדורה פ"ו מח"א: אפיסת הרבוי סילוק כמו כי חסם כסף (כדלחית מ):

פרק ט אך הראיה שהבורא יתברך כו' אלא בהשתתף חלקיו כאשר שיתפשו ויתחברו כמה חלקים יתדו חיו הוא נגמר: והוא התאחד קצתם עם קצתם כשלא יתחדו ויתחברו קצתם זה לזה נעשה אחד: ועיקר השיתוף האחדות לא יתחד

ועיקר המחלוקת הרב וכיון שזויה סימן החבור וההרכבה והסודר נמצא בעוה"ז בכלליז בפרטיו וחלקיו ושורשיו וענפיו צריך שימצא בכלם ענין השתוף והמחלוקת ועיקרם האחדות והרב. ומפני שהאחדות קודמת לרב כמבטע נקדימת האחד לשאר המנין מן הדין שתהיה עילת כל מתרבה בלתי מתרבה בראש ההתחלות מפני הקדמת ענין האחדות לכל מתרבה וכיון שהיו העילות מניעות בתחלתן ונמנעו שישפיע הפועל בעצמו לא היה אפשר שתהיה עילת האחדות והרב כמותן רב ואחדות וכיון שאין עילת ההויות הרב בלבד ולא רב ואחדות. מן הדין שיהיה עילת ההויה אחד אמת. וכבר הקדמנו בדברינו כי העילות כל אשר תעלינה למעלה תתמעטנה בתחלתן עד אשר תהינה מניעות אל שרש המנין והוא אחד האמת והוא הבורא יתברך. ומן הידוע עוד כי כל מה שימצא בשום דבר מפרה אי אפשר שלא ימצא בדבר אחר עצמי אמתי ואין לו העתקה ממנו כי אם בהפסדו כחום במים החמים שהוא ספירה במים והוא באש עצמי קיים וכן הידוע עד סרפא לנפש

זסו שיהיה שאלו סוף קודם לכן כל חלק נלדו יצירות: וכיון שזויה סימן החבור כי כמו שנמצא לשל נפקד וי עש כלליו של המולד כללו הוא כפיט אחד הארץ לכל מה שנמוכו וכאלו אחד הארץ לכל ארצו ולא יתבר דבר אחד לא ויומר מעשיו כמו שיתברר לעל בס: מן הדין שיהיה עילת כל מתרבה שהיא כפיט וכלפי ר"ל מי שמשו וברא כל הכרואים שס מפרים הוא סוף רשע ורשעון של כל התחלות וע"כ עולם הוא חלו מתרבה כמותם מפני הקדמת ענין האחדות לכל מתרבה: וביין שריו העילות מניעות בתחלתן שלא תאמר שמה העילות אין לסת תחלה שם עולם לזה וזה על דין סוף לזה אמר שדבר זה כבר מבורר כלאים ברורה פק סי' הקדמה שהיא שפעילות מניעות תחלתן ועם עמדות והוא רשע לכל העילות ורשעון שליו רשעון לפי ונמנע גיב שיעלל סופעל נעמנו שפיס דבר עולם שמשל חת עצמו כמו שנתפאר ויתברך של נקדמה שנתפאר ח"כ על נקדמ סוף לסת בורה ויוצר ויארץ ועלם על דעת שהיא עילת ג"כ כמות של האחדות וכבר שואר הנהלה ויתברך שואר עולם ופינה להנצרות: וכס כלם האדות וכן כיון שכולם מתוברים ויתברך ג"כ ויסיס הבורא כמותן רב רב ורשעות והיא הבורא שם להנצרות ונמנע כמותו ונמנע כמותו ונמנע כמותו ונמנע כמותו ונמנע כמותו ונמנע כמותו ונמנע כמותו ולכר נקדימת האחד לשאר המנין ולא יתכן ג"כ שפיט משייטת מרב ואחדות דל"כ הוא מתובר כמו כל מתובר הוא רב וחל"כ נתחבר וכלו מתובר מחדש ואין זה הבורא הראשון וא"כ מאחר שלא יתכן להיות אחד משהי אלו ע"כ עילת כל העילות והיא של כל הסיבות שהוא הבורא יתברך הוא אחד האמת אשר אין כמוהו. ונמנעו בדברים השלים מתין ושבתל גיב של כל הקדמות שבר סדר גפיס לריכיו זה לזה וכל הקדמות נפי' גרואים כרלשונם וע"כ: ומן הידוע עוד שאין דרך גפיס והוא האמת על בהבורא ויתברך אחד האמת כל"ל: ואין לו העתקה ממנו כל"א בהפסדו ר"ל שלא יתקח החום מהאף רק אם יושמד ויתמעל סלש לגמדי איו אין אם וליו חוס מפני שהוא בעלם הם חלל במים החמים אף שעתק התמימות מהם כשכל זאת במים קיימים

טוב הלבנון

פת להם

חלקיו: עילת כל מתרבה בלתי מתרבה. בראש הדרחתלות ר"ל שהקדם התחלות כולם ח"ל שיהיה מתרבה שרש חלויו האחדות ויברר אמנת שהוא רשע התחלות: וכיון שריו העילות מניעות בתחלתן ר"ל זה עולה לזה זה לזה וא"ל שיהי כן בלתי חלית. וע"כ יהיה עילת שאין לה עולם: ונמנעו שישפיע הפועל בעצמו ר"ל שעלה זו אשר הוא התחלה וזהו שהיא קדמות עילת הדבר ששה עצמו: לא היה אפשר שוראה עילת האחדות הרב כמו כן רב ואחדות כמותו של"כ כבר היה מייב שקידים חלויו האחדות וכבר נתחברו קדמותן שליו קדמות לפיו. וע"כ שהוא האחד האמת: ובכר הקדמנו וכו' לחון הענין יתבר הראיה המתרבה בראש פ' ז' חלה ששם בראש מדל ההלואה בחות מעיני הנבראים חרף מתרבה בשלתיסין וכאן בוצר מדל קדימת האחד: וכן הידוע עוד זו רלאים גפיי עצמו: ואין לו העתקה ממנו כי אם בהפסדו פ"י שלא יושמד ממנו דבר זה אם לא שיתקבל עלם הדבר האחד: והוא באש עצמי קיים לדעת רוב הקדמונים האות שאלה עולה עולם: וכן

הוא עיקר המחלוקת הרב עיקר מהות החילוק וענינו הוא פריכו: פי' החבור כי המתברר בהמת כמותו כי החבור הוא על כוללם הדבר וגוליו לדעת האדם וזכור זה והנה על ההכרח שהיותם מבוז כל גפס אמר לן מבור ובעלול זה הנבור הארץ והחומר ועל כמותו פרוי יציריו ובעלול זה הם הכרחה כל מיני המאלות לשיעורם עולם אמר והכרחה ועל סדר היתס והתחלותם והקדום לפי כוונת ומקום אמר וסידורם: בכלליז ובפרטיו ולהקד' ג' לשונות נגד הכוונת והמינים והאישים ושרשו וענינו גרשים הם הסודות והמסים הם המורכבים מהם: צריך שימצא כי אחר שנתנא ככולם ענין הדבור שנינו הוא כמקום וסחלוקה וכס הם האחדות והרביז כמחול למעלה: מן הדין שיהיה שורה דרון וספאל מייבד שהעולם של כל בעל ריבוי הוא בלתי: בעל ריבוי נקראים התחלות: מפני הקדמת ברי מפני שהיא הבורא הוא קודם שצבע לכל ריבוי: וכיון שריו העילות מניעות כן כליו שאין לוסיכות למעלה לכיון תליות רק שגניעות בורא לתחלתו כמפורר כבר נמנעו שיעלל שדבר כעמנו כל' סכדר אין עוסק חת עצמו: לא היה אפשר כי ח"ל נמנע כשעילת כל המאלות שהוא רב ואחדות ככלל ומתקין כלאומ שפיס ג"כ מתובר מרב ואחדות שא"כ צריך להיות לו ג"כ עולם שהוא האמת למעלה שהאחדות קודם שצבע לריבוי: כי כל סוף שימצא בו היה איכות שאנו מילאים שהוא כמותו או נתקדם כלליו שאין איכות עצמי בו רק מפרס נעלל חלויו דע מהם שבוודאי חייב להמאל האיכות הוא הקדום מפיס שיהיה בעניני ומחוי לפי שהוא ענין בו שמו נקרא ענין כלמות וכלו כשעברתם ושאלו ולכן יתברר כי שם חלויו עולם רק מאלו מהם והרי חלויו יודעים שהסוף חלויו איכות עצמי לפי שהם שחייב להמאל כמותו כמו לו איכות עצמי וממנו ק"ו הסוף האיכות הם מתקדים והוא האמת: ואין לו העתקה ממנו כי עליה שהאיכות שהוא הוא עלם המעמיות לכן בוודאי לא יתקח ויבור ממנו כי מתקדים עמם הנישוא הכוח נעמד כמו החום בעלם עולה יבור מן האלם אם לא שיתברר האלם שהוא עצמו כי האלם איכותו כמותו ויהיו יתו: עצמי קיים שגלי שהוא עצמו בו הוא קיים כקיומו ואינו כר ממנו כל"ל: וכן הידוע עוד כ' תלם דבר נבתיים כמותו מלואה

שער היחוד

והאלוק הממלוקת והחכוד והפרידה והתוספת והחסרון והתנועה והמנוחה והדמיון והצורה ושאר המקרים המיוחדים והכוללים לכל אחד מהברואים והאחדות האמתית איננה נמצאת ולא נאמרת באמת על דבר מן היצירות . ופני שהיה האחד נמצא בברואים בדרך המסקרה והורה האות והמופת כי הבורא אחד . ידענו דעת ברורה כי האחדות אשר אל ארנו על כל אחד מהברואים על דרך העברה נאצלת מענין האחד האמת והאחדות האמתית היא הנאמרת על בורא הכל יתעלה והוא האחד האמת ואין אחד אמת זולתו כמו שהקדמנו . וכל חקי האחד האמת אשר זכרנו לא יאותו כי אם לו לבדו וכן כל עניני הרבוי והמקרים והשונים והתנועות והדמיונים וכל מה שלא יאות לאחד האמת והחוקים ממנו יתברך כמ"ש דוד ע"ה (תהלים מ) רבות עשית אתה ה' אלהי גפלאותיך ומחשבותיך אלינו אין ערוך אליך וגו' ואמר הכתוב (ישעיה מ) ואל מי תדמיון אל ומה דמות תערכו לו ונאמר (תהלים טו) אין כמות כאלהים ה' ואין כמעשיך ונאמר (יחזקאל י) מאין כמות ה' גדול אתה וגדול שמך בנבוכה וגו' . וכבר התבאר והתברר כי

מראש לנפש

ואינו אחתי בעלם והוא רב בעלמו ממי שמקבל סרבו והסניו כו' : ושאר המקרים המיוחדים שיש לכל אחד לבד מה שאין נמצאים והכוללים שיש לכלם במקרה כוס וכדום כמות והמופת כי הנבוא אחד כמו שנתבאר משפעת ראויות נבדורות האמונים נפיו מ"ב :

שוב הלבנון

ענין אחד דהיינו היסוד ההוא : נאצלת מענין אחד האמת ר"ל משפעת מאחד האמת ואינו קורין לו זה אחד לשבט לח הארון כלכד בדקדק העברה וגומל : והדמיונים הדמיון הוא ערך אחד בין שני דברים כי כל שני דברים אשר לא יעיד הערך בין שניהם לא יעיד להם דמיון . וכן אם לא יהיה דמיון ביניהם לא יעיד להם הערך . ד"מ שאם לא תאמר זה החום דומה להם השמרות . כמו כן לא תוכל להעריך ערך זה החום בערך זה השמרות . ולא ערך זה הקול בערך המחיקות . אבל כל דברים שישול ביניהם הערך כמו שמתאמר ערך גודל נגדו מחדל בערך גודל גלגל העליון א"ע"מ שזה בחלית הגדול וזה בחלית הקטן . עכ"ל שניהם כוללים תחת המדה בכמות הגשמיים היו א"כ נקראים דומים זה"ל לפי שאין ביניהם הפרש רק בגודל וקטן . ולשייך כל המדות וההארכים שאנו מייחסים לאל יתברך כמו חי יכול והחס . אין ערך ואין דומה להחיות והחכמה שאנו מכנים בהם לברואיו אבל נעלה ונשבג עד שאין בין תאריז ותאריז נבואיו שום דמיון כלומר ערך כמו שאין ערך בין מראה הצבע למעט המחיקות ועד יותר מעלה והכן רבות עשית אתה ה' אלהי גפלאותיך ומחשבותיך אלינו אין ערוך אליך ר"ל האל יתברך רבות עשה בנברואיו ויעידו : גפלאותיך ומחשבותיך ר"ל בנברואיו והמחשבות ויכלתו נאלל אלינו עד שכל המדות אללו ית' בעלם אין ענין מופך עליו ורק נאללו והשפע אלינו במקרה ואף זה בלי שום דמיון וערך כלל וכלל כי המדות שאנו קורין לברואים בשם אומה כלל אנו ממין אלו ונברואיו ויעידו : והחכמה שאללו ית' אבל הוא בענין אחר לגמרי חס אומרו אין ערוך אליך : ואל מי תדמיון אל וגומר אף זה ודלי שאין כמותו שאין דבר דומה לו בדמיון נבוכי כפי שיחש שאין חסיה דומה ליוצרה . אבל כמותו ג"כ על הדמיון מחד הערך וכמו שמשכים ומה דמות מעלה והמלאכים אין ערך ואין דומה אליו יתעלה וכל

אסגנוס

פת לחם

אמת : החלוק והמחולקת על חלוק כמות אחר החלוק כללו תאמר בכך כוס יכול להתחלק לתלקים סככה ועל חלוקת הכבוד חלוקת אמת אמת ומהתחלקת מנו דרך כלל כל סמורכ מל' ויהיה יכולים הכבודים ומה חלוקת הכבודים והתחלקת זה מזה ויש בהכרח אנוי אים אחד שיהא בהכרח שנית : והחבור והפרידה להתחבר לכך זולתו וכן להפך מולתו : והתוספת והחסרון כמו ד"מ בעלי השם כלומה ששעמם סוף ונפס וכן להפך יכחוס ויכול וכן נאמר דרך כלל שכל המוגבל יש כח כמוהו לקבל תוספת או חסרון : והדמיון וההבדל לקבל זורה האמת : והיחודים והכוללים דים ערך המראה והתאר והסניו הם מותאמים רק לגמלאים בשאלים ואין להם מנוח בגוול הכוחים ומקרה המראה עמד גם מעט כנגלים כמוהם נבוכה ומקרה השניו עמד גם מהכוכבים והם כלם מקרים מיוחדים אמת מקרה הנבוא והסניו נמצא בכל המנוחות ויהיה ותיכר הם מקרים כוללים : רבות עשית כו' אין ערוך אליך כהן נאמר בסוקו זה רכיו ושניו שרה הנעלמות עינים שניו בעצם הנעלמות ואינם אין ערוך אליך כלומר אין סדברים האלם ערוכים אליך ותולדה לנו ליתם איתם אל עלמותך כתיבול : ואל מי תדמיון כו' הרי שגלל ממנו הדמיון וכל' כמלאה בסוקו ע"ד התבואר דבריו מעלה כמארו לא דתם אל דבר ולא ידמה אליו דבר וישין מה שכתבתי שם כתיבול . וזכור עוד לפרש מ"ס הירוש שפי מני דמיון לו דמיון סוף דמיון הכשרי כללו תאמר שמה חייט מיהבים חלוק גודל ורוממות לחיו נמצא על כל נכח מהם היינו אומרים שערך רוממותו ית' על נכחי נכחותו על מעלה כן רוממותו בדבר כהוא על נכח מהם זה סיה נקרא דמיון עברי חיל ואל מי תדמיון אל על הדמיון סוף ועל טערה אחר ומה דמות מערכו לו לפי שרוממותו הוא גלתי חליתו ואין חסיה נערכת : אין כמותו באלהים כו' נומר שפך כמעשים ונבועות אלו דומים לו יתי שכלל האמתים הם שניו ונוטה לפי ששעולות היא בעלם ונבוכה ונאלל ושעולות שמהם הם מנועות או כמעשים ורעיון זה בלדיהם שאינם יעולותו יתי הם רק נרלו שפוע קדום ואינם מייחסים לו שום מנוע מני מנועות כהיל וכלל המלאים נעבור אין כמות חלוקים לו עלמלת הדיו כדיום מתואר זה הסם ואין כמעשיך נעמלות כהחמים והקדים סדיו כמו נמעשך בראשית וסכן :

מערכו לו : אין כמותו באלהים וגו' מ' שפך בנבוכי תארי השעמים הם אללם נמקרה : מאין כמות ה' גירול כמות ה' גירול אתה וגירול שמך בגבורה רעוט לומר שהגדולה

שער היחוד

בורא העולם יתברך אחד אמת ושאין אחד אמת וזולתו כי כל מה שיפול עליו שם אחד זולת הבורא אם הוא אחד מצד אחד הוא רב מצד אחר כאשר זכרנו אך הבורא א' מכל פנים כמו שבארנו ובמה שהבאנו בענין הזה די למבין :

פרק י אך באור המדות האלהיות המושכלות והכתובות המסופר בהן הבורא יתברך הכוונות בהם רבות מאד כפי רוב הברואים והטובות הכוללות אותן והן מתהלקות לשני חלקים עצמיות ופעוליות . ומעם אמרנו עצמיות שהן מדות קיימות לאל יתעלה קודם הברואים ואחריותם תאונתה לו לעצם כבודו והן שלש מדות והן שהוא נמצא ושהוא אחד ושהוא קמוץ אין לו ראשית . והמעם שאנו מספרים אותו באלה המדות להורות על ענינו ואמתת מציאותו ולהעיר על כבודו ולהבין המדברים כי יש להם בורא שחיביבן בעבודתו והוצרכנו לספר אותו בנמצא מפני שהראיות הורו על מציאותו בעדות סימני מעשיו בעולם כמו שנאמר (ישעי' מ) שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה המוציא במספר צבאם לכלם בשם יקרא מרוב אונים ואמין כח איש לא נעדר ע"כ נתיחייבו לספר אותו בנמצא מפני שהתקיים בשכלנו כי הגעדר לא יהיה ממנו פעל ולא שום מעשה . וכיון שהתבררו מעשיו ובריאיותיו התברר בדעתנו מציאותו אך מהו שאנו מספרים אותו בו מן הקדמות מפני שהראיות הורו כי לעולם הזה ראשון אין ראשון לפניו ותחלה שאין מרפא לנפש

פרק י אך ביאר וכו' אך נבאר נמדות כאלמרים ומע שמספרים בו לכוונת יתברך המושכלות שיש מדות שהשכל מתייב שינסג בבורא ר"ל שהוא נמצא ושהוא אחד וקדמון וכמו שיתבאר : עצמיות שיש בו יתברך בעצם אף אם לא נבאר את העולם כמו שיתבאר : והפעוליות הם המדות שאנו קורין אותו על שם פעולותיו כמו שיתבאר לקמן : תאונתה שם נאותים לו .

פתח לחם

פרק י המושכלות והכתובות וזו שהראיות הם הנאותים הנאים הנכונים : מזה שלש ויש שדבריו הם הנאותים והמה נכונים : המסופר בהם הבורא ר"ל שהוא ית' מסופר בהם נלומר מספרים ומתארים אותו בהם : כפי רוב הברואים והטובות הכוללות אהם תהיה אמר כפי רוב הברואים ישעם אהם מהברואים מתקבץ נבדס זו ועם זולתם נבדס זולתם וזולתם וזולתם נמצא כנע"כ אמר רבי יוחנן כי כוח הוי נמלה אמר דרשקן סכרי וכו' ול כוח הוי שלן אמר משפטין מסוס רבס כרי שיחסו הנכנס סדקה לנמלה והכנסת המשפט לשלן וכ"כ נמין הארס ותחי' אמר כפי טעויות ככוללות אוהס שיש טעויות בלות מזה הן והמניסו ית' נאות מזה הכנס ומסן מזה המניסו וכדומה : ושעם אמרנו כי 'אמרנו אל' קדושה והרש' לרש : שהם מדות קיימות לו ית' כרי נלומר הם המדות אלנו שם נכנס כל יתר נכנס כיון קדושות בו ית' משא'י הסטעלות כמו שיבאר לקמן והנה בשטף לשון קרא המתבר סי' מארים אלה בשם מדות אף שבאמת אין לבנות אותם בשם זם שביטוי כוח איינו נאות רק להפעלות שבינו אותם בשם זם לביותו ית' מתבר בשם עם הברואים נמדה משוערת כפי כנס הברוא וית' קדוה וכפי לודך קדוה גם בבחינת המלואות אלנו ושמונת כנס נאות לשם עם לו שאלו לרשית להשמש בהם נמדה מאומנת כמו שידוע מרבי קדמוס ונכרס המנ'ס ז' נכרשיו כרשיו מעשה נוב משא' ל' לרשית אלה האין עינים מדת לנעם נכדו ית' ודבר אין לשם עם ארש למש קדוה בשם קדוה ואין לתאר אוהס דש נכס הארס ואלע"ז שהוא שגויות המשפיק ואלוי כשמש המנבר כשריב נמלה כהסו ואלוהס לעשים : ואחריותם האותנה לו כ' אשכר לרש' מלית זו על זמן אמרנו וכוה דוגמת מה שפירס סייטן נכר דרון עולם אש מן רבי ואמר ככלות הכל ויה' כנאו שקודם הברואים ואחריו כנסו המארים האלה שיש בו ית' ונאות מציאותם אמנם יתר כהלו ית' כהכותב באמרנו והרשית על זמן תהנה מליות הברואים כלאו אמר אחי הויסם והבראס והכונס ומבר

והנבונה שאנו מכנים לאל יתעלה אינו דבר נבדל ממנו כמו שהוא נבדל בשבחי הברואים ואינו נוסף עליו אצל הוא נבדלו אחד ואחר בו בעצם ועל כל הברואים צמקה (ועיין נמורה פ"ג מח"א) וזה תומרו מאין כמוך וגו' :

פרק י אך באור המדות וכו' לתאר שהיה הראיות על שזה אחד האמת . חזל לבאר שאין בו שום רבוי מזה מארי השכחים והמדות שאנו משבחים האל יתברך והנאותים נכונים . וכבר נחמנו המורה בפירוטם בפ' ל' ל"ח מח"א והמנבר ספס דרך קרה : המושכלות שהשכל מתייב לתאר אותו ולשבתו צה : כפי רוב הברואים והטובות הכוללות אותן פי' השמות והמדות שאנו מכנים לאל הם לפי רבוי הברואים ופוטותיו הכוללים כל ברואיו ועפ"ז אנו מתיירר טמנו לקדוה אותו בשם מדה או שם וכמו שיתבאר לפנינו : עצמיות שאנו קורין אותו כי מתחת עלם כבודו : ופעוליות שאנו קורין אותו כעבור פעולותיו : ושעם אמרנו עצמיות כלומר וסירוש עצמיות : מדות קיימות אף קודם שנכנס עולמו סיו המדות האלה נאותים לו וכמו קן אחר מורכב העולם המה נאות לו : והמעם שאנו מספרים ר"ל שהמדות האלה לא נמצא בהם ענינים נוספים על עצמותם ומתייבין הרבוי באלהותו שאין הדבר קן שאין כוננתו רק להורות על ענינו ואמתתו וכו' : מפני שהראיות סי' מזה היותו

שם אחי מליות הברואים אין לשום נמצא שיהיה עמו ית' רק לעצם כבודו ית' משא' להפעלות שגמאל הברואים קצת שהיה עמו ית' כמו שיבאר לקמן וכמ"ס חז"ל הרבך נכרשיו סיו הוא וכו' עם סוף חנון כיו : להורות על : המדות שאנו מתייבין להורות על ענינו ועל המדות האלה האין עינים שגל מליותו אמר לשון ספס להורות על ענינו ועל אחדותו אמר דרשקן נמלה למסות שיק סוף ית' אחד אחי מתייב המליות וכל זולתו סוף אחד עובר ואכפרי המליות ועל קדמותו ית' אמר ולכפרי על כבודו שבו כבודו ית' שהוא נבדל ראשון עילת כל השילות : ולהבין המדברים ית' לשם עינים והשכלס שיש להם נורה וכו' ומלל ולכפרי